ஏப்ரல்-2013

அகிலா கோவிந்த்

ரூ.15/-

வெண்ணிலா
நாவல்

அழகு தேவதை...!

அகிலாகோவிந்த்

அழகு தேவதை...

1

அழகிய விழிகள் அகல விரிய, மணிக்கட்டு மருதாணி விரல்களில் தலைசாய்த்து ரொம்ப நேரமாய் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் வாணி.

வழக்கமாய் அலுவலகத்தில் நுழைந்து விட்டால் ஸீட்டில் அமர்ந்து துறுதுறுவென வேலைகளில் ஆழ்ந்து விடுவாள். இப்படி ஒன்றும் ஓடாமல் பிரமை தட்டினாற்போல் யோசிப்பது அவள் வழக்கமும் அல்ல.

காலஞ்சென்ற அவளது அன்புத் தாயார் இளம் பருவத்தில் அவளிடம் அடிக்கடி சொல்வது அவள் ஞாபகத்தில் ஓடியது.

அகிலாகோவிந்த்

"நன்கு யோசித்து முடிவெடு கண்மணி, நீ எடுத்தால் சரியாகத்தான் இருக்கும் அதற்காக உன் அழகான தலையைப் போட்டு ரொம்பவும் குழப்பிக் கொள்ளக்கூடாது. புரிகிறதா?"

அம்மாவின் இந்த வார்த்தைகள் அவளுள் நன்றாக பதிந்து போயிற்று. உற்சாக டானிக்காய் எப்போதும் அவளுள் ஓடிற்று.

அந்த உற்சாகத்திலே... எத்தனையோ முடிவுகளை தைரியமாய் எடுத்திருக்கிறாள்.

''அது போல் இந்த முடிவையும்... எடுத்துவிட வேண்டியதுதான்...'' என அவள் தைரியமாய் தலையை சிலுப்பிக்கொண்டபோதுதான் அவளது மை தீட்டிய விழிகளில் மறுபடியும் பாலுவின் உருவம் விரிந்தது.

பத்து வயது சிறுவன் பாலு!

பச்சிளம் வயதில் பக்கத்து டீ கடையில் எடுபிடி பையனாய்.. மாஸ்டருக்கு பயந்து நடுங்கி அவன் வேலை பார்ப்பதை பலமுறை கண்டிருக்கிறாள். அதை அப்படி நினைத்துப் பார்க்கவே அவளுக்கு பாவமாயிருக்கும். அதிலும் காலையில் இன்று நடந்த சம்பவம் அவளை அப்படியே உலுக்கி விட்டது.

அலுவலகத்திற்காக வீட்டிலிருந்து பஸ் ஸ்டாப் நோக்கி கிளம்பியபோது வெளிச்சுவர் ஓரமாய் மறைவில் அழுதபடி பாலு நின்றிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள்.

"பாலு..." என பதறித்தான் அவன் பக்கம் போனாள் அவள்.

"என்ன விஷயம்?" என்றபோது.

"அக்கா.." என்றபடி விஷயத்தைச் சொன்னான் பாலு.

விஷயம் இதுதான். பக்கத்து கடையில் இருந்து எடுத்து வரும்போது டீ கிளாஸ் ஒன்று உடைந்து விட்டது. இது டீ

மாஸ்டருக்கு தெரிந்தால் அடி உதையோ அல்லது கொதிக்கும் சுடுநீரையோ மேல் ஊற்றும் தண்டனை அவனுக்கு கிடைக்கும்.

அதை நினைத்து அஞ்சி நடுங்கி "காப்பாதுக்கா..." என்று அவன் கைகூப்பியபோது அப்படியே அவனை கட்டிக்கொண்டாள் வாணி.

அவனது கிழிசலான பழைய உடைகளை அவள் கைகள் வருடியபோது வாணியின் கண்கள் பனித்தது.

தனக்கு தம்பி ஒருவன் பிறந்திருந்தால் கிட்டத்தட்ட இவனைப் போல் இவன் வயதில்தானே இருந்திருப்பான்? என நினைத்தவள் கடவுள் இப்படி பாரபட்சமாய் சில பிஞ்சுகளை தவிக்க விட்டு விடுகிறாரே...? என நினைத்து வருந்தவும் செய்தாள்.

பின் பாலுவைத் தேற்றி அவன் அழுகையைத் துடைத்து, டீ கிளாஸ் உடைத்த பழியில் இருந்து அவன் தப்பிக்க அவளே ஒரு வழிசெய்தாள்.

அவனை அங்கே நிற்கச் சொல்லிவிட்டு அந்த பக்கத்து டீக்கடைக்குச் சென்று தன் வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வதாய் கூறி ஒரு டீயை வாங்கினாள்.

அதை பாலுவை குடிக்கச் சொல்ல ,அவன் பிடிவாதமாய் மறுத்தான். பின் அவளே அந்த டீயை குடித்து விட்டு காலி கிளாஸை அவனிடம் நீட்டினாள். "இதைக் கொண்டு மாஸ்டரிடம் நீ கொண்டு வந்த கிளாஸாய் கொடுத்து விடு. எனது டீ கிளாஸ் தொலைந்து விட்டதாய் கூறி நான் பணம் கொடுத்து விடுகிறேன். மாஸ்டர் உன்னை அடிக்க மாட்டார் சரியா?" என சமாதானம் செய்து அனுப்பி வைத்தாள்.

"சரிக்கா..." என பாலுவும் பயம் நீங்கி தலையாட்டியபடி செல்ல... அவன் போவதையே பாவம் பொங்கப் பார்த்தாள்.

பாலு பயப்படுவது நியாயம்தான். அந்த டீ மாஸ்டர் ரொம்ப

கோபக்காரன்தான். நிறைய சமயங்களில் பாலுவின் முதுகில், பிடறியில் வசவு வார்த்தைகளுடன் அவன் ஓங்கி அடிப்பதை கண் கூடாய்ப் பார்த்திருக்கிறாள். காலை ஐந்து மணியிலிருந்து ஓடியாடி வேலை பார்க்கும் பாலுவுக்கு பத்து மணி வாக்கில் கிடைக்கும் ஒரு பன்னும், டீயும்தான் காலை உணவு.

கடையோரமாய் நின்று சுவரில் சாய்ந்தபடி அவன் பசியோடு பிய்த்து பிய்த்து சாப்பிடுவதை எத்தனையோ முறை கண்டிருக்கிறாள்.

அப்போதெல்லாம அவள் நெஞ்சை எதுவோ ஒன்று எழும்பி பிழியும்.

அப்படி ரொம்ப நாளாய் அவள் மனதைப் பிழிந்த விசயம்தான் இன்று விஸ்வரூபமெடுத்து விட்டது.

எத்தனை நாள்தான் அப்படி பாலு சித்ரவதை படுவதை பார்த்துக் கொண்டு பாவப்படுவது பரிதாபப்படுவது?

அப்படி அவனுக்காக பரிதாபப்பட்டால் மட்டும் போதுமா?

"என்னை... காப்பாத்துக்கா..." என கண்களில் நீர் மல்க அவன் கைகூப்பிய காட்சி அவள் மனதில் திரும்பத் திரும்ப வந்தது. அந்த பிஞ்சு உள்ளம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? எவ்வளவு வேதனைப் பட்டிருந்தால் இப்படி கைகூப்பி கெஞ்சுவான்? அதை பார்த்துக் கொண்டு இன்னமும் ஈவு இரக்கமில்லாமல் சும்மா இருப்பதா?

அதே நினைப்பில் அலுவலகம் வந்தவள் அதே தாங்கமுடியாத தவிப்புடன் அழகிய விழிகள் அகல விரிய மணிக்கட்டு மருதாணி விரல்களில் தலை சாய்த்து சிந்திக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

பக்கத்து ஸீட் லில்லி அவள் தோள்களைத் தட்டி, "யாரடி அந்த மன்மதன்?" என்றபோதுதான் உணர்வுக்கு வந்தாள்.

"மன்மதனா? என்ன உளறல்... இது?" என்றாள்.

"பின் நானும் அரை மணி நேரமாய் உன்னை கவனித்து

வருகிறேன். பேருக்கு ஒரு பைலை பிரித்து வைத்துக் கொண்டு அம்மா நினைவுகளில் எங்கே சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருப்பது போல் தெரிகிறதே...?"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை..." என்றபடி அவள் வாயை அடைத்து பைல்களில் ஆழ்ந்தாள்.

அவள் வேலை பார்ப்பது நகரின் பிரபலமான சிப்பிங் கம்பெனியில் துறைமுகத்தில் இறங்கும் கன்டெய்னர்கள் விபரம் முதல் வெளிநாட்டு கம்பெனிகளுக்கு தெரிவிக்க வேண்டிய தகவல் குறிப்புகளை ஈமெயில்களாக தினம் அனுப்ப வேண்டியது அவள் பொறுப்பு.

தலையை கவிழ்த்து படபடவென ஒரு மணி நேரம் சிரத்தையாய் வேலை பார்த்தாள். அன்று தனக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்த அலுவல்களை முடித்தாள்.

நிமிர்ந்தபோது மனத்திரையில் மறுபடியும் பாலு நினைப்பு!

"அக்கா... காப்பாத்துக்க...!"

மறுபடியும் கைகூப்பி கெஞ்சும் பாலு தெரிந்தான்.

அவளால் இனியும் சும்மா இருக்க முடியாது.

எதாவது செய்தாக வேண்டும். எப்படியாவது பாலுவை காப்பாற்ற வேண்டும். அந்த டீக்கடையில் அவன் படும் சித்ரவதைகளில் இருந்து அவனை ஒரேயடியாய் காப்பாற்ற வேண்டும். எப்படி?

அவளால் அது முடியுமா?

முடியுமா? என்று எண்ணும்போதே அவளுக்கு "அன்னை தெரஸா" அவர்களின் ஞாபகம் வந்தது. வீட்டிலும் தாயார் படத்திற்குப் பக்கத்தில் அவள் மாட்டி வைத்திருப்பது அன்னை தெரஸாவின் படத்தைத்தான்!

எத்தனையோ ஏழைகளை அரவணைத்து வாழ்ந்து சரித்திரம் படைத்திருக்கும்போது... ஒரே ஒரு சிறுவனை... பாலுவை துன்பத்திலிருந்து மீட்டு நம்மால் ஏன் காப்பாற்ற முடியாது? என எண்ணினாள்.

அவள் மனம் சிறிது நேரத்தில் தெளிவு பெற்றிருந்தது.

ஒருவித முடிவுடன் எழுந்தவள் மேனேஜரிடம் மதியம் அவசர வேலை இருப்பதாக சொல்லி விடுப்பு வாங்கினாள்.

அலுவலகத்தை விட்டுக் கிளம்பியவள் நேராக டீக்கடைக் குத்தான் சென்றாள்.

அங்கு அவள் நினைத்தபடியே பாலு கிழிந்த டவுசரும் அழுக்குக் கையுமாய்ப் பால் பாத்திரங்களை கழுவிக் கொண்டிருக்க... அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும்தான் அவன் முகத்தில் என்ன ஒரு மின்னல்! என்ன ஒரு சந்தோசம்.!

"பாலு... " என கட்டிக் கொண்டாள்.

"என் கூட வர்றியா... பாலு...?" என்றபோது அவன் இருதிருவென விழிக்கத்தான் செய்தான். அதற்குள் டீக்கடை நாயர் வெளியே வந்து விட்டார்.

"அம்மா... என்ன விசயம்..?" என்று கேட்ட அவரிடம் வாணி விசயத்தை விளக்க திகைத்துப் போய் விட்டார் நாயர்.

"என்ன தத்து எடுக்கப் போறீங்களா? உங்க தம்பியா நினைச்சு வளர்க்கப் போறீங்களா?"

அதிசயமாய் நயர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு புன்னகையுடன் தலையசைத்தாள் வாணி.

நாயர் கேட்கும் பணத் தொகையை ஈடாக தருவதாய் சொல்ல... பெரிய கும்பிடு போட்டார் நாயர்.

"வேண்டாம்மா... அவனைப் பார்க்க எனக்கும் பாவமாத்தான்

இருக்கும். படிக்க வேண்டிய வயசில இப்படி டீக்கடையில வேலை பார்க்கிறானென்று நானும் வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன். ரெண்டு வருசத்துக்கு முன்னால அனாதையாக என்னிடம் வந்தவன். நான்தான் சோறு தண்ணி போட்டு வளர்க்கேன். இப்போ நீங்க... உங்களால அவனுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கும்ன்னா... அதுவே எனக்கு பெரும் மகிழ்ச்சிம்மா..."

நாயர் லேசில் பாலுவை தன்னிடம் விட மாட்டார் என்று நினைத்தவளுக்கு நாயர் செய்தது பெரும் ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணியது.

அவர் மனதிலும் ஈரம் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதை உணர்ந்தாள்.

பாலுவுக்குத்தான் எதுவும் புரியவில்லை. நடப்பதை உணர முடியாமல் இருவரையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தோளில் கை போட்டு அப்படியே அணைத்துக் கொண்டாள் வாணி. நாயரிடம் நன்றி சொல்லிவிட்டு பாலுவை தன்னுடன் அணைத்தபடியே வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

வீட்டு வாசலில் அவளுக்காக தயாராய் காத்திருந்தாள் அத்தை கோதை நாயகி.

2

வாணி சிறு வயதிலே பெற்றோரை இழந்து விட்டதால்... தூரத்துச் சொந்தமாய் வந்து சேர்ந்தவள் அத்தை கோதை நாயகி.

உனக்கு நான் துணை. எனக்கு நீ துணை என இருவரும் கட்டிக் கொண்டு வாழ்க்கையை தொடங்கி விட்டனர். அவள் வரும் சமயமாய்ப் பார்த்து வாணி ஸ்காலர்சிப் அது இதுவென

நல்லவர்களின் உதவியுடன் கல்லூரி படிப்பு வரை வந்து விட்டாள்.

மேற்கொண்டு படிப்பதா நிறுத்தி விட்டு வேலைக்குச் செல்வதா என்று அவள் குழம்பிய வேளையில் அத்தை கோதைநாயகிதான் அவளுக்கு தைரியம் கொடுத்தாள்.

"கண்ணு... ஒரு தையல் இயந்திரம் மட்டும் வாங்கிக் கொடு. நான் துணிகளை தைத்து சம்பாதிக்கிறேன். உன் கல்லூரிப் படிப்பை எப்படியாவது முடித்து விடு. அப்போதுதான் நல்ல வேலை உனக்கு கிடைக்கும்..." என்றாள்.

வாணியும் அப்படியே செய்யவே கோதைநாயகி சொன்னபடியே முழுமூச்சாய் தைப்பதில் இறங்கினாள். தெரிந்தவர்கள் அக்கம் பக்கத்து வீடுகள் என வெட்கப்படாமல் ஏறி இறங்கினாள். ஆர்டர்களைப் பிடித்தாள்.

அவள் நினைத்தது போல் குடும்பத்தையும், வாணியின் படிப்புச் செலவையும் ஈடுகட்டும் அளவுக்கு அதன் மூலம் வருமானம் கிடைத்தது.

வாணியும் அதன்பின் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து ஒரு வேலை தேடிக் கொண்டாள். ஆயினும் கோதைநாயகி தைக்கும் பணியை நிறுத்தவில்லை.

வாணி பிடிவாதமாய் மறுத்துச் சொல்லியும், ''நான் சும்மாத்தானே இருக்கிறேன் கண்ணு? ஒரு நாலு துணி தைத்துக் கொடுத்தால் நேரமும் போனமாதிரி இருக்கும். விடு... கண்ணு...!" என கொஞ்சிக் கெஞ்சவே வேறு வழியில்லாதவளாய் வாணியும் அவள் இஷ்டத்திற்கு விட்டு விட்டாள்.

ஆனாலும் தானும் ஏதாவது சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற வைராக்கியமாய் தனது தடித்த உடம்பை வைத்துக் கொண்டு. மூக்குக் கண்ணாடி வழியாய் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு இரவு

பகல் பாராமல் அவள் வேலை பார்ப்பதைப் பார்த்தால் வாணிக்கே சங்கடமாயிருக்கும்.

மேலும் கோதைநாயகி எதற்கும் கோபப்பட்டாள் என்ற சரித்திரரே கிடையாது. அவள் வாயிலிருந்து எப்போதும் அன்பொழுகும் வார்த்தைகளே வரும். அதிலும் அவளை வார்த்தைக்கு வார்த்தை கண்ணு என்று அழைத்தே கொஞ்சுவாள். அவள் அப்படி "கண்ணு... கண்ணு..." என்று அழைப்பது சிறுவயதில் பறிகொடுத்த தாயை அவளுக்கு நினைவு படுத்தி நெகிழ வைக்கும்.

அதனாலே... கோதைநாயகியை அவளுக்கு ரொம்பவும் பிடித்துப் போயிற்று. கோதைநாயகிக்கும் தன் மீது அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருக்கும் வாணியை ரொம்பவும் பிடித்துப் போயிற்று.

தினமும் அலுவலகம் விட்டு வந்ததும் அலுவலகத்தில் நடந்த விசயங்களை எல்லாம் வாணி ஒன்று விடாமல் சொல்வாள். அதை கதை கேட்பது போல வாய் பிளக்க கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள் கோதைநாயகி.

கோதைநாயகிக்கும் பொது சேவை செய்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. வாணி தனது சம்பளப் பணத்தை அப்படியே கொண்டு நாயகியிடம் நீட்டி விடுவாள்.

நாயகிதான் செலவுகளுக்கு போக மாதம் மாதம் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை மிச்சம் படுத்திக் கொண்டு பணத்தைச் சேர்ப்பாள். அந்தத் தொகையை கொண்டு பக்கத்து குடியிருப்பில் உள்ள ஏழைக் குழந்தைகளின் படிப்பிற்கு தங்களால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்வது வாடிக்கை.

அதனாலேயே பாலுவை அழைத்துக் கொண்டு வாணி நுழைந்ததும் அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டது. "இவன் இனி நம் வீட்டிலே இருக்கட்டும் கண்ணு... " என நெஞ்சார அணைத்துக்

கொண்டாள்.

கோதைநாயகி சொன்னதோடு மட்டுமில்லாமல் செயலிலும் இறங்கினாள். அன்றே மாலை துணிக் கடைக்கு பாலுவை அழைத்துச் சென்று அவன் அளவிற்கேற்ப ரெடிமேட் துணிகளை வாங்கினாள். பக்கத்து பார்பர் சாப்பில் பரட்டையாய் கிடந்த அவனது முடியை அழகாக கிராப் வெட்டு வெட்டச் செய்தாள். அத்தோடு நில்லாமல் வாணியும் தன் பங்கிற்கு அடிப்படை பள்ளிப் பாடங்களை சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

பாலுவிற்கு நல்ல ஞாபக சக்தியும் படிப்பதற்கான ஆர்வமும் இருந்ததால் அவன் வெகு வேகமாய் அடிப்படைக் கல்வியை கற்றுக் கொண்டான். இனி அவனை ஒரு நல்ல பள்ளியாய் பார்த்து படிப்பதற்காக சேர்த்து விட வேண்டும்.

வாணி இந்த முடிவெடுத்து கோதாவில் இறங்கிய போதுதான் பாலுவை பள்ளியில் சேர்ப்பது எவ்வளவு குதிரைக் கொம்பான விசயம் என்பது புரிந்தது. அவளும் எத்தனையோ பள்ளியில் ஏறி இறங்கிப் பார்த்து விட்டாள். யாருமே, அவள் எவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும் கேட்பதற்குத் தயாரில்லை.

இங்க இடமில்லை. நீங்கள் வேறு பள்ளியை பாருங்கள்... என முகத்திலடித்தாற் போல் கூறிவிட... சோர்ந்து போனாள் வாணி.

ஒரு டீக்கடைச் சிறுவனை தத்து எடுத்து அவனை படிக்க வைத்து ஒரு நல்ல நிலைக்கு அவனை உருவாக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் அதற்கு இவ்வளவு தடைகளா? யாருமே அவளது நல்ல முயற்சியை புரிந்து கொள்ளவில்லையாஎ

அதே சலிப்பான உணர்வுடன் அவள் ஒரு பள்ளியில் பாலுவின் அட்மிசனுக்காக கேட்டுப் போராடி... அவர்கள் மறுத்ததும் சோர்வாய் திரும்பினாள்.

அப்போது அவளையே ரொம்ப நேரமாய்

கவனித்துக்கொண்டிருந்த அந்த நெடுநெடு இளைஞன் வேகமாய் அவள் பக்கம் வந்தான்.

தன் கோட் பையினுள் கைவிட்டு ஒரு விசிட்டிங் கார்டை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

இந்த பள்ளி விலாசத்தில் சென்று பாருங்கள். உங்களுக்கு கண்டிப்பாக அட்மிசன் கிடைக்கும்....

மின்னல் போல் அவளிடம் சொல்லிவிட்டு அதே வேகத்தில் திரும்பி நடந்து மறைந்து விட்டான்.

தனது அழகான நெற்றியை சுருக்கியபடி அந்த விசிட்டிங் கார்டையே வெறித்தாள் வாணி.

3

வாணி மறுநாளே பாலுவுடன் அந்த விசிட்டிங் கார்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த ஆர்.கே மெமோரியல் ஸ்கூல் வளாகத்தினுள் நுழைந்தாள். அவள் நினைத்ததற்கு மாறாக கட்டிடமும் பள்ளியும் பிரம்மாண்டமாய் இருந்தது.

கையிலிருந்த விசிட்டிங் கார்டை காட்டியதும் பணியாளர்கள் நிர்வாக பிளாக்கில் இருந்த பெரிய அறையைக் காட்டினர். விடுவிடுவென நடந்து அதனை நெருங்கினாள்.

அனுமதி பெற்று அதன் கண்ணாடிக் கதவுகளைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தபோது அவளுக்கு ஆச்சரியமே ஏற்பட்டது. குளிரூட்டப்பட்ட அறையின் பளபளப்பான மேஜைக்கு எதிரான குசன் இருக்கையில் கம்பீரமாய் அவன்.

நேற்று பார்த்து விசிட்டிங் கார்டை கொடுத்த அதே ஆசாமி!

நேற்று சாதாரணமாய்த் தெரிந்தவன் இன்று புல் சூட் கோர்ட்டில் மிடுக்காய் இருந்தான்.

அவனையே விழிகளை விரித்து உற்றுப் பார்த்தவள் கூடவே அவன் முன்னால் மேஜையில் பளபளத்த சிறு போர்டினையும் பார்த்தாள்.

சத்யேந்திரன், மேனேஜிங் டைரக்டர் என எழுதப் பட்டிருக்க அவளுக்கு எல்லாமே புரிந்தது. ஆக... இந்தப் பெரிய பள்ளி நிறுவனத்திற்கு இவன்தான் முதலாளி! ஆகவே நேற்று தன் நிலை உணர்ந்து உடனே விசிட்டிங் கார்டை நீட்டியிருக்கிறான். அதனால் எப்படியும் பாலுவுக்கு இப்பள்ளியில் இடம் கிடைத்து விடும். அது போதும் அவளுக்கு!

அவனும் மைதீட்டிய அவளது பார்வையை உணர்ந்து அளவெடுப்பது போல் அவளைப் பார்த்தவன் பார்வையைத் திருப்பினான். உட்கார்... என்றபடி எதிர் இருக்கையைக் காட்டினான்.

அதற்கு நன்றி தெரிவித்தபடி உட்கார்ந்த வாணி கையில் தயாராய் எழுதிக் கொண்டு வந்திருந்த அப்ளிகேசன் பாரத்தை அவனிடம் நீட்டினாள். வாங்கி முழுமையாய் படித்துப் பார்த்து விட்டு நிமிர்ந்தவன், ம்ம்.. பெயர் பாலுவா? சரி... இப்போது முழு விசயத்தையும் சொல்லு. என்றான்.

வாணி நிதானமாய் விளக்கினாள்.

பாலு தன் வீட்டு பக்கத்து டீக்கடையில் சித்ரவதை அனுபவித்தது பற்றி அதைக் கண்டு பொறுக்காமல் தான் பாலுவை தம்பியாய் தத்து எடுத்துக் கொண்டது பற்றியெல்லாம் விவரித்தாள்.

பொறுமையாய் கேட்டவன் எந்தவித பதிலும் சொல்லாமல் அவளையே உற்றுப் பார்த்தான்.

தான் இவ்வளவு விவரித்தும் அவனுக்கு நிலைமை சரியாகப் புரியவில்லை... என முடிவுக்கு வந்தவள். ஸார்... என்றபடி மீண்டும் தன உரையைத் தொடங்கினாள்.

ஸார்... நானும் பாலுவை கூட்டிக் கொண்டு நிறைய பள்ளிகளுக்கு ஏறி இறங்கி விட்டேன். ஆனால் யாரும் பாலுவின் நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லியும் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறார்கள் சார். அட்மிசன் என்றதும் வானளாவ யோசிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். நீங்களே சொல்லுங்கள் சார்... பொதுச் சேவை செய்வது ஒருவருக்கு உதவுவது எவ்வளவு பெரிய விசயம். அண்ணல் காந்தியடிகள், அன்னை தெரஸா போன்றோர் சேவை புரிந்த இந்த பாரத பூமியில் இதைக் கூட புரிந்து கொள்ள மறுத்து ஒரு பிஞ்சு உள்ளத்திற்கு பள்ளியில் இடமளிக்க யோசிக்கிறார்களே... இது நியாயமா சார்?....

அவள் மூச்சு வாங்க பேசி முடிக்க... அதையே ரசிப்பது போல் பார்த்தவன் எவ்வித சலனமுமில்லாமல் தொடர்ந்து அப்படியே இருக்க... வாணிக்கு சந்தேகம் வலுத்துவிட்டது. நாம் சொல்வது இன்னமும் இவனுக்கு விளங்கவில்லையா?

அதையும் வாய்விட்டே கேட்டு விட்டாள்.

அவன் அதே சிரிப்பு மாறாமல் எழுந்து அந்த அறையின் ஜன்னல் பக்கம் வந்தான்.

ஜன்னல் வழியே பார்த்தால்... பள்ளியின் பெரிய விளையாட்டு மைதானம் தெரிந்தது. அதில் நூற்றுக்கணக்கான சிறுவர் சிறுமியர் வெவ்வேறு விளையாட்டுகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

அதைப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என புதிராய்ப் பார்த்தாள்.

பார்த்தாயா? ஜன்னல் வழியே உன் கண்ணுக்குத் தெரியும் அத்தனை குழந்தைகளும் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா? என்றான்.

அவன் பேசாமல் அவளையே பார்க்க அவன் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் எல்லோரும் உன் பாலுவைப் போல யாரும் இல்லாதவர்கள்தான். ஆதரவற்றவர்கள்தான். அவர்களை எல்லாம் எங்களது சேவா சங்க டிரஸ்ட் மூலம் தேர்ந்தெடுத்து எல்லா உதவிகளையும் செய்து படிக்க வைத்து வருகிறோம். இந்த ஆர்.கே.மெமோரியல் கல்வி நிறுவனம் முழுதுமே அவர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டதுதான்...

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவள் வாயடைத்துதான் போனாள்.

அவள் ஒரு பாலுவை தத்து எடுத்து படிக்க வைப்பதை பெரிதாய் சொல்ல... அவனோ நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகளையல்லவா தத்து எடுத்திருக்கிறான். அவனிடம் போய் சேவை செய்வது பற்றி லெக்சர் அடிக்கப் பார்த்தாளே...!

தன்னையே குட்டிக் கொண்டவளாய் அவனையே பார்த்தாள்.

அவன் மீண்டும் தொடரப் போனவன் நிறுத்தி, உன் பெயரென்ன சொன்னாய்? என்றான்.

வா... வாணி.... ஸார்....

ம்... ம்... வாணி... நீ மற்றவர்களிடம் பாலுவுக்கு அட்மிசன் கிடைக்காது பற்றிச் சொன்னாய். ஆனால் ஒன்றை நீ புரிந்து கொள்ளவேண்டும். எதையும் கேட்க வேண்டிய இடத்தில் , தட்ட வேண்டிய இடத்தில் தட்டினால்தான் கிடைக்கும். இரக்கம் உள்ளவர்களிடம்தான் இரக்கக் குணத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டும். மற்றவர்களிடம் போய் கேட்டால் இல்லையென்றுதான் சொல்வார்கள்....

புரிகிறது ஸார்....

அவள் காது மடல்கள் அதிர பய்யமாய் தலையாட்டினாள்.

ஆகையால் வாணி, நீ இனி பாலு பற்றி கவலை கொள்ளத்தேவையில்லை. அவனுக்குத் தேவையான உடை, உணவு எல்லாவற்றையும் நிர்வாகம் ஏற்றுக்கொள்ளும். அவன் விரும்பினால் பள்ளியின் விடுதியில் கூட தங்கிக் கொள்ளலாம். அவனுக்கு இனி ஒரு சிறந்த எதிர்காலததை எதிர்கால சூழ்நிலையை பள்ளியே உருவாக்கிவிடும்...

ரொம்பவும் நன்றி சார்...

நன்றி எனக்குத் தேவையில்லை. உனக்குத்தான் சொல்ல வேண்டும்...

எனக்கா... என்ன சொல்கிறீர்கள் சார்?

அதாவது... என்னதான் நாம் உதவி செய்கிறோம் என்று அறிவித்தாலும் அந்த உதவி பெற வேண்டிய நபருக்கு தகவல் சரியாக போகவேண்டும். தகுதியான நபரை சரியாக தேர்ந்தெடுத்து உதவி செய்ய வேண்டும். பாலு போன்று எத்தனையோ சிறு பிஞ்சுகள் வறுமையின் பிடியில் சிக்கி சித்ரவதைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதை சும்மா பார்த்து இரக்கப் படுவதோடு நிறுத்தாமல் உதவி செய்திருக்கிறாயே... அதற்த்தான் நன்றி என்றி சொன்னேன்... என்று சத்யேந்திரன் தொடர்ந்தான்.

வாணி அத்தோடு உன்னிடம் இன்னொரு உதவியையும் எதிர்பார்க்கிறேன்...

சொல்லுங்கள் சார்....

இனி... நீ... உன் கண்ணில் படுகிற பாலு போன்ற வேறு பிஞ்சுகளின் நிலை கண்டால் உடனே எனக்கு தெரிவிக்க வேண்டும். எங்களது சேவா சங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கைகளில் இறங்கி வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும். புரிகிறதா உனக்கு?

புரிகிறது ஸார்... கண்டிப்பாக, சொல்கிறேன்...?

அத்தோடு அந்த சந்திப்பு முடிந்து அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்து வெளிவந்தாள். அவன் சொன்னபடியே மறுநாளே நிர்வாகம் தந்த புத்தம் புது யூனிபார்முடன் பாலுவிற்கு அடிப்படைக் கல்வியைத் தரும் வகுப்பு ஆரம்பமாகியது.

பாலு மட்டுமல்ல நிறைய அனாதை ஆதரவற்ற சிறுவர்கள் தங்கள் சூழ்நிலையை எல்லாம் மறந்து உற்சாகமாய் சந்தோசத்துடன் பள்ளி வளாகத்தில் துள்ளித் திரிவதைக் கண்டு வாணி அதிசயித்து மகிழ்ந்தாள்.

சத்யேந்திரன் தினமும் பள்ளிக்கு தவறாது வருகை தந்து வேலைகள் ஒழுங்காக நடைபெறுகிறதா என கவனித்துச் செல்வதைக் கண்டாள்.

ஒவ்வொரு வகுப்பு ஆசிரியைகளும் கூட கனிவாய் அன்பொழுக எல்லோரிடமும் இன்முகமாய் நடந்து கொள்வது அவளை ஆச்சரியப்படுத்தியது.

சத்யேந்திரன் பற்றி வெளியே விசாரித்த வகையில் பெரிய தொழிலதிபர் என்றும் தந்தை பெயரில் டிரஸ்ட் ஒன்றை நிறுவி இப்படிச் சேவைகளைச் செய்து வருகிறான் எனவும் அறிந்தாள்.

அப்படியே இரண்டு வாரம் சென்றது. தினம் பாலுவை காலையில் பள்ளியில் கொண்டு விடுவதும் மாலை அழைத்து வருவதுமாய் இருந்தாள்.

மூன்றாவது வாரம் ஒருநாள் அப்படி பாலுவுடன் திரும்புகையில் எதிரே வந்த சத்யேந்திரன், உன் இரக்கக் குணம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. என்னிடம் வேலைக்கு வருகிறாயா? என்றான் நேரிடையாய் திகைக்கவைத்தவாறு.

4

சத்யேந்திரன் கேட்டது கண்டு ஒரு கணம் வாணி திகைத்துப் போக அவன் அத்தோடு நிறுத்தாமல் தொடர்ந்தான்.

சமூக சேவை பற்றி நிறைய கனவுகளை எனக்குள் தேக்கி வைத்திருக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் செயல்படுத்த உன்னைப் போன்ற துடிப்பான பெண் எனக்குத் தேவை....

சொல்லிவிட்டு, என்ன சொல்கிறாய்? என்பது போல் அவன் பார்க்க, அவள், யோசிக்க வேண்டும். யோசித்துச் சொல்கிறேன்.... என்றாள்.

படிய வாரிய தலை முடிகளை அழகாக சிலுப்பிக் கொண்டு அவன் திரும்பிய போது அப்போது தான் அவனை முதன் முறையாய் பார்ப்பது போல் நன்கு உற்றுப் பார்த்தாள்.

நெடுநெடு உயரம், பரந்த நெற்றி, அஜானுபாகுவான தோள்களுடன் திடமான உடற்கட்டு, ஆமாய் ஊடுருவும் காந்த விழிகள், வரிசையான பற்களைக் காட்டி சிரிக்கும் வசீகர சிரிப்பு என எல்லாமே ஒருமுறைக்கு இருமுறை பார்க்கத் தூண்டும் வகையிலே அவன் தெரிந்தான். இவனைப் போல பணமும் நல்ல குணமும் உள்ளவனிடம் வேலை பார்க்க கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டுமே!

அவள் உற்றுப் பார்ப்பதை யோசிப்பதாய் நினைத்துக் கொண்டு, சம்பளம் ஒரு பிரச்சினையில்லை. நீ இப்போது வாங்குவதை விட இரு மடங்கு தருகிறேன். என்றான்.

அவளுக்கு சிரிப்பு ஓடியது. எனக்கும் சம்பளம் பிரச்சினை இல்லை. அதே இப்போது வாங்கும் அளவே போதும். ஆனால்...

ம்ம்... என்ன ஆனால்...?

இப்போது நான் வேலை பார்க்கும் சிப்பிங் கம்பெனியில் ஓராண்டு காண்டிராக்ட் இருக்கிறது. அதற்குள் விடுவிப்பார்களா என்று தெரியவில்லை. அவள் தலையை வெட்டினாள்.

அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உனக்கு இங்கு என்னுடன் பணிபுரிய விருப்பம் இருக்கிறதா?

இருக்கிறது சார்...

அவள் குரலில் தெரிந்த உற்சாகத்தை ரஸித்தவன் முதல் முறையாய் அவளை மேலிருந்து கீழ்வரை அவனும் ஊடுருவினான்.

மை விழிக் கண்கள் படபடப்புடன் துறுதுறுவென தலையை வெட்டி அவள் நடக்கும் பாங்கு. வார்த்தெடுத்த தங்கச் சிலை போல் பளீரிடும் அவள் அழகு. பேச்சினூடே நொடிக்கொருதரம் பளீரிடும் முத்துப் பல் புன்னகை எல்லாமே அவனை வியப்படையச் செய்தது.

அவன் தன்னையே நிதானித்து பார்ப்பது துணுக்குற்றவளாய்... என்ன விசயம் சார்? என்றாள்.

அவன் சிரித்தபடி, எனக்கு ஒரு விசயம் புதிராக இருக்கிறது... என்றான்.

புதிராகவா?

ஆம்... பொதுவாக உன்னைப் போன்ற அழகு ரதியாய் இருக்கும் பெண்கள் எல்லாம் பாய் பிரண்ட் பார்ட்டி கூட்டம் என ஊர் சுற்றும் போது... நீ மட்டும் எப்படி பொது சேவையில் நாட்டம் கொண்டாய்? அது தான் எனக்கு பெரும் ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது...!

அவன் தன் அழகை புகழ்வது கண்டு உள்ளூர மகிழ்ந்தாலும் சலனமே இல்லாதவளாய் அவளும் சிரித்தாள்.

என்ன சிரிக்கிறாய்?

என்னைச் சொல்கிறீர்களே.. நீங்களும் அப்படித்தானே? உங்களைப் போன்ற தொழிலதிபர்கள்... பணம்... பணம்... என்று அலையும் போது மாறுதலாய் இருக்கிறீர்களே... அது எப்படி?

அவள் தன்னை மடக்குவது கண்டு ரஸித்துச் சிரித்தான்.

அதன் சத்யேந்திரன் சொன்னது போல் அவள் வேலை பார்க்கும் சிப்பிங் கம்பெனியை தொடர்பு கொண்டு பேசினான். எவ்வித பிரச்சினையுமில்லாமல் வேலையை விட்டு விலகும் ரிலீவிங் ஆர்டரை வாங்கித்தந்தான்.

ஒரு நல்ல நாளாய்ப் பார்த்து ஆர்.கே. அறக்கட்டளையை கவனித்து நிர்வகித்து வரும் அவனின் பர்ஸனல் செகரட்டரியாக மனமுவந்து பொறுப்பேற்றுக் கொண்டாள்.

சத்யேந்திரன் அவளுக்கு அறக்கட்டளைக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி பற்றி, பள்ளியின் நிர்வாகம், பற்றி கல்வித்தரம் உயர்த்துவது பற்றி என்ன எல்லா விசயங்களையும் விளக்கி புரிய வைத்தான்.

சொல்லப்போனால் முந்தைய வேலையை விட இந்த வேலை வாணிக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தது. வண்ண வண்ண மலர் கொத்துகளாய் துள்ளி குதித்து ஓடும் சிறுவர் சிறுமியர்களுடன் எந்நேரமும் இருப்பது இனம் புரியாத மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பாலுவும் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவனாய் படிப்பில் கவனம் செலுத்தினான். அடிப்படை கல்வியை சீக்கிரமே பயின்றுவிட்ட அவன் ஐந்தாம் வகுப்பில் முறைப்படி சேர்க்கப்பட்டது வாணிக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

வாணி அத்தோடு நில்லாமல் பொது இடங்களில் அனாதையாய் திரியும் சிறுவர்கள், படிக்க வசதியற்று படிப்பை நிறுத்தி இருக்கும் பிஞ்சுகள் என ஒவ்வொருவராய் தேடிப் பிடித்து பள்ளியில்

சேர்த்தாள்.

அவளது சுறுசுறுப்பைக் கண்டு சத்யேந்திரனே வியக்கத்தான் செய்தான்.

ஒருநாள் அவளை தனது தொழில் கூடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்ற போதுதான் அவனைப் பற்றி முழுமையாக புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. டெக்ஸ்டைல் யூனிட், சிந்தடிக் பேக்டரி, மோல்டிங் உற்பத்தி என பலவித வியாபார ஸ்தலங்கள் அவனுக்கு.

பரம்பரை பரம்பரையாக கோடீஸ்வரர்களாய் இருந்து வரு ம் ராயல் பேமிலி. ஒருமுறை கன்ஸ்ட்ரக்சன் ஸ்பாட்டுக்கு சென்று நேரமாகிவிட மதிய உணவருந்த தனது பங்களாவிற்கும் அழைத்துச் சென்றான்.

விஸ்தாரமான பரப்பளவில் பச்சை மரங்கள் சூழ கிரானைட் பளபளப்பில் மினுங்கிக் கொண்டிருந்த பங்களாவினுள் சங்கோஜப்பட்டு தயங்கித் தயங்கித்தான் நுழைந்தாள் அவள். சும்மா... வா என உரிமையுடன் கை பிடித்து அழைத்துச் சென்றது அவளுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

அவன் எப்போதும் தன்னை செகரட்டரி, தன்னிடம் வேலை பார்ப்பவள் என்று எண்ணாது... நண்பனைப் போல் நட்புடன் பேசி பழகும் அவனது பாங்கு அவளை ரொம்பவும் கவர்ந்திருந்தது.

அதனாலே சில சமயங்களில் உரிமையாய் அவன் கைகளைப் பிடிக்கும்போது விரல்களோடு கோர்க்கும் போது அவளையறியாமலே அவள் அதை அனுமதித்தாள்.

அவன் கூட்டிச் சென்ற அவ்வளவு பெரிய பங்களாவில் அவனது தாயாரும் சில பணியாட்களும் மட்டுமே. என்ன வேறு யாரும் இல்லையா..? என அவள் கேட்டதற்கு பின்னொரு நாளில் பெரிய விளக்கம் கொடுத்தான் அவன்.

வாணி, நான் பெரும் கோடீஸ்வரனாய் இருந்தாலும் இப்படி தானம், தர்மம், அறக்கட்டளை சேவை என லட்சக்கணக்கான ரூபாயை வாரியிறைக்கிறேனே... எதனால் தெரியுமா?

எதனால்...? என்றாள் புரியாதவளாய்

அதற்குப் பெரிய சோகமான காரணம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை நீ கேள்விப்படவில்லை என நினைக்கிறேன்....

புரியவில்லை... ஸார்....

புரியும்படியே சொல்கிறேன்... அண்ணன், தம்பி, அக்கா தங்கை என எங்கள் குடும்பம் ரொம்பவும் பெரியது. மொத்தம் பன்னிரண்டு உறுப்பினர்கள். பத்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு மோசமான கார் விபத்தில் அத்தனை பேரும் பலியாகி விட்டனர். எஞ்சியது நானும் எனது தாயும் மட்டும்தான். சந்தோசமும் குதூகலமுமாய் இருந்த இந்த பங்களாவே அதன்பின் அமைதியாகிவிட்டது. வாழ்க்கையே வெறுத்தது போல் ஆகி விட்டது. அதன்பின் ஒரு ஐந்து வருடங்களில் மனதைத் தேற்றி அறக்கட்டளை ஒன்றை ஏற்படுத்தி நிறைய சேவைகள் செய்ய ஆரம்பித்தோம். ஆதரவற்ற சிறுவர் சிறுமியர்களை அரவணைத்து அவர்கள் வாழ்வில் ஒளியேற்றத்தான் இந்த மெமோரியல் ஸ்கூலை ஆரம்பித்தோம்...

அவன் சொல்லி முடித்ததும் அவளுக்க நிறைய விசயங்கள் புரிந்தது. இவ்வளவு நாள் அடிக்கடி மனதை குடைந்த கேள்விகளுக்கும் விடை தெரிந்து கொண்டாள்.

அவளும் எத்தனையோ பணக்காரர்களை அறிந்திருக்கிறார்கள். ஏதோ பெயருக்கு இரக்கப்பட்டு சில உதவிகள் செய்வார்கள். ஆனால் பொதுச் சேவைக்காக இப்படி பணத்தை அள்ளி வீசும் பணக்காரனாய் சத்யேந்திரனைப் பார்த்தபோது திடுக்கிடத்தான் செய்தாள்.

அது எப்படி இப்படி ஒரு பரோபகாரித்தனமாய் ஒருவன் இருக்க முடியும் என வியந்தாள்.

சத்யேந்திரன் சொன்ன காரணம் அவள் வியப்பு முழுவதையும் நீக்கி அவன் மீது இரக்கப்படவும் வைத்தது. ரொம்பவும் துயரமாய் நடந்திருக்கிறது. நிறைய வருந்தியிருப்பீர்களோ... சார்... என்றாள் வருத்தம் தொனித்த குரலில்.

அவன் மெல்ல தலையசைக்க அவனை மேலும் ஆறுதல் படுத்தும் விதமாய் பேச நினைத்தவள், எனக்கும் இதே போல்தான் சார். சிறுவயதிலே விபத்தொன்றில் பெற்றோர்களை இழந்துவிட்டேன்... எனவும் அவன் ஆச்சரியப்பட்டு போனான்.

அப்படியா? அப்படியானால் அந்த இழப்பின் தவிப்பு, கொடுமை உனக்கும் புரிந்திருக்கும்... இம்முறை அவன் சொன்னதற்கு அவள் தலையசைக்க, அவன் அத்தோடு நிறுத்தாமல், சார்... நாம் இருவரும் ஒரே... நிலைமையில்... வி....ஆர்... இன்... த... ஸேம்.. போட்....! எனச் சொல்லியபடி 'அவள் கைகளைக் கோர்;து விரல்களை பிணைத்துக் கொண்டான்.

அப்படி அவன் விரல்களை பிணைத்துக் கொண்டு அவன் பங்களாவின் உட்புற பெரிய ஹாலுக்குள் நுழையவும் எதிரே.... அவனது தாயார் வரவும் சரியாயிருந்தது.

அந்தத் தாயின் கண்கள் மகன் ஒரு பெண்ணின் கரத்தோடு பிணைத்தபடி நுழைவதை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தது.

5

வாணிக்கே அந்த ஒரு நிமிடம் ரொம்பவும் சங்கடமாய் போய்விட்டது. சத்யேந்திரன் அவள் பாட்டுக்கு கொஞ்சமும

சங்கோஜப்படாமல் அவள் விரல்களோடு விரலை பிணைத்திருந்தான்.

எதிரே வந்த சத்யேந்திரனின் தாயார் பார்வை அவளை பார்த்ததைவிட டக்கென கீழிறங்கி பிணைத்திருந்த இருவரது கைகளிலும்தான் சென்றது. அந்தப் பாரவையில் ஆச்சரியமும் ஒருவித விநோதத் தன்மையும் தெரிய அதை சட்டென வாணி புரிந்து கொண்டாள்.

ஆனால் சத்யேந்திரன்தான் கொஞ்சமும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவள் விடுவிக்க முயன்ற விரல்களை அழுத்தமாய் பிடித்துக் கொண்டே தாயைப் பார்த்து சிரித்தபடி அவளை அறிமுகப்படுத்த அரும்பித்தான்.

அம்மா, இவள்தான் வாணி...! நான் சொன்னேனே என்னுடைய புது செகரட்டரி...! சுட்டிகமான பெண்...!

சொல்லியபடி ஹாஸ்யமாய் நகைக்க ஆரம்பிக்க... அவள் கொஞ்சம் சங்கடப்பட்டே தனது விரல்களே பிரித்துக்கொண்டாள்.

வாணி.... இதுதான் என் தாயார் பூரணி அம்மாள்.... என தன் தாயையும அறிமுகப்படுத்தி வைக்க... பெரிய கை கூப்புதுடன் நமஸ்கரித்தாள் அவள்.

ஆனாலும் அத்தாயார் மகனோடு கை கோர்த்திருந்த தன் நிலை கண்டு என்ன நினைக்கக்கூடும்.... இப்படி முதலாளியை தன் கைகளோடு பிணைக்க அனுமதிக்கும் தன்னை எவ்வித பெண்ணாய் கற்பனை செய்து விடக்கூடும் எனவும் அஞ்சினாள்.

அதனாலே பயப்பார்வையுடனே அவள் நிற்க பூரணி அம்மாளே புன்னகையுடன் அவளை நெருங்கி கைகளைப் பிடித்துக கொண்டாள.

நீ தான் வாணியா உன்னைப்பற்றித் தான் அடிக்கடி இவன்

சொலலிக் கொண்டிருப்பான். இந்த சின்ன வயதிடில் நீ சமூக சேவையிலும் மற்றவர்களுக்கு உதவுவதிலும் அக்கறை காட்டுவது மிகவும் பாராட்டுக்குரியது....

பூரணி அம்மாள் சொல்லச் சொல்ல பயம் நீங்கியவள், இவன் அடிக்கடி உன்னைப் பற்றித்தான் பேசுவான்.... என்ற வார்த்தைகளை நன்கு உள்வாங்கிக் கொண்டாள். அது ஒரு இனம் புரியா சந்தோசத்தை அவளுள் ஏற்படுத்தியது.

அதன்பின் சத்யேந்திரன் அவளை டைனிங் ஹாலுக்கு அழைத்துச் சென்றபடி தொழில் விசயங்களை பேச ஆரம்பித்து விட்டான்.

பின் உணவருந்தி விட்டு கிளம்பும் போதும் வாணி பூரணி அம்மாளிடம் ஒரு பெரிய நமஸ்கரிப்புடன் விடைபெற்றாள்.

ஆனால் அவளுக்கு என்னவோ தன்னைப் பார்த்த பூரணி அம்மாளின் கண்களில் ஒருவித வினோதத் தன்மை இருப்பதாய் உணர்ந்தாள். அதற்கேற்றாற்போல் சத்யேந்திரனும் அவள் படிக்கட்டுகளில் இறங்கும்போது என்னவோ அவள் கீழே விழுந்து விடுவது போல் அவளது தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டான்.

அதையும் பூரணி அம்மாளின் கண்கள் உற்றுக் கவனிப்பதை வாணி உணர்ந்துவிட்டாள். அவை எல்லாவற்றையும் விட தனக்கு ஏன் இப்படி சொரணை போயிற்று என எண்ணினாள்.

பொதுவாவே பஸ்ஸில் பிரயாணிக்கும்போது பொது இடங்களிலோ பிற ஆண்களின் உரசல்களையோ அனாவசிய தொடுதல்களையோ தவிர்த்தே ஜாக்கிரதையுடன் நடந்து கொள்வாள்.

அப்படிப்பட்டவள் இன்று முதலாளி என்ற சாக்கில் ஒருவன் கைகளோடு பிணைக்கிறான்; தோளோடு அணைக்கிறான்

என்பதையெல்லாம் எந்தவித சொரணையுமில்லாமல் பொறுத்துக் கொள்வது... ஏன்..? என்று சற்று அதிர்வுடன நினைத்தாள்.

நிமிர்ந்து பார்த்தபோது சத்யேந்திரன் எவ்வித கள்ளம் கபடம் இலலாமல் சிரித்தபடி சென்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. இவனிடம் எந்தவித கள்ளத்தனமும் தப்பான நோக்கமும் இல்லையே... அதனால்தான் நாமும் இதையெல்லாம் அனுமதிக்கிறோமோ... எனவும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் காரில் திரும்பச் செல்கையில் சத்யேந்திரன் சொன்ன விசயமொன்று அவளைத் திடுக்கிடவே செய்தது. பேசிக்கொண்டே வந்தவன் சட்டென, வாணி... என் தாயாரைப் பார்த்தாய் அல்லவா... அவர்களை உனக்கு பிடித்திருக்கிறதா? என்றான்.

அவள் எதற்கு இந்தக் கேள்வி என்று சற்று துணுக்குற்றாலும் சமாளித்து... ரொம்பவும் பிடித்திருக்கிறது... சார்... என்றாள்.

அத்தோடு அவன் விடவில்லை... அடுத்தும் ஒரு வினோத கேள்வியை வீசினான்.

வாணி, உனக்கு அவர்களை பிடித்திருப்பதுபோல்... என் அம்மாவிற்கும் உன்னைப் பிடித்திருக்குமா? என்றான்.

இதென்ன கேள்வி? என அவள் திகைக்கவே செய்தாள்.

நீங்கள் கேட்பது புரியவில்லை.... சார்.... என்றாள்... அவனையே உற்றுப் பார்த்தபடி.

அதாவது... உன்னை அவர்களுக்குப் பிடித்திருக்குமா? என்று கேட்டேன் என்றான் அவன் அழுத்தந்திருத்தமாய்....

அவள் இம்முறை பதில் சொல்லாமல் விழிக்கவே செய்தாள்.

பின் கொஞ்சம் யோசித்து, எதற்காக இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? என்றாள்.

அதற்கும் அவன் இலகுவாக, சும்மா தெரிந்து கொள்ளத்தான் கேட்டேன். என்றவன் விடாது, சும்மாவே நீ அழகு. அதுவும் இந்த கிளிப்பச்சை நிற ஜரிகை புடவையில் தேவதை போல் ஜொலிப்பு வேறு இருக்கிறது.... உன்னை அவர்களுக்கு பிடிக்காமல் இருக்குமா? என மறுபடியும் அதே கேள்வியுடன் அவன் முடிக்க அவள் குழம்பித்தான் போனாள்.

அவன் சொன்ன அழகு, தேவதை என்ற வர்ணிப்பு எல்லாம் அவளை ஒரு ஆட்டு ஆட்டினாலும் அதையெல்லாம் விட எதற்காக இந்த அனாவசியக் கேள்விகள்? இந்த கேள்விகளில் ஏதும் உள்நோக்கம் இருக்கிறதா என்பதை தெரிந்து கொள்வதிலே அவள் தவிப்பாய் இருந்தாள்.

அதனாலே, சார், உங்களிடம் கேள்வி.... என ஆரம்பித்தாள்.

ம்.... கேளு....

நீங்கள் இப்படி அலுவலகத்தில் முன்பு உங்கள் செகரட்டரியாக, காரியதரிசியாக இருந்தவர்களையெல்லாம் அடிக்கடி உங்கள் பங்களாவிற்கு உணவருந்த அழைத்துச் சென்றிருப்பீர்கள்தானே? என்றாள் தன் மன சந்தேகங்களை தெளிவுபடுத்தும் நோக்கோடு.

ஆனால் சத்யேந்திரனோ திரும்பி, எதற்கு இப்படிக் கேட்கிறாய்...? என்றான் சட்டென.

அவள் சமாளிக்க சங்கடப்பட்டாள்.

இல்லை... சும்மாத் தெரிந்து கொள்ளத்தான்.... வேறொன்றுமில்லை.... சார்.....

அவள் சமாளிப்பதை ரசித்துச் சிரித்தவன், இல்லை வாணி, நீ இப்படி சுற்றி வளைத்துக் கேட்கவேண்டியது இல்லை. நேரிடையாகவே கேட்கலாம். உன்னைத்தான் முதல் முறையாய் என் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கேன். இதுவரை அலுவலக நபர்கள்

யாரையும் என் வீடு வரை அழைத்துச் சென்றது, உபசரித்தது கிடையாது....

அவன் சொன்னதையே தன் அடுத்த கேள்விக்கு வாகாய் பிடித்துக் கொண்டவள்.... பின் ஏன் என்னை மட்டும் அழைத்துச் சென்றீர்கள்? என்றாள் ஆவலாய்.

இந்தக் கேள்விக்கு அவன் திணறுவான் அவனால் பதில் கூற முடியாது என்றெல்லாம் அவள் நினைக்க அவனோ எவ்வித தயக்கமுமன்றி உன்னை மட்டும் அப்படி அழைத்துப் போக வேண்டும் என்று எனக்குத் தோணியது.... அவ்வளவுதான்...! என்றான் அவளைப் பார்த்து சலனமில்லாத புன்னகைக் குரலில்.

அவன் பதிலை வைத்து அவளால் ஒன்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் எதற்கு இப்படி அவனிடம் தோண்டித் தோண்டி கேள்விகளை கேட்டு ஆராய்ச்சி பண்ண வேண்டும்? என தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள். மேலும் ஏதோ அவசரத்தில் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கான்.... உபசரித்திருக்கிறான்.... இதற்குப் போய் வீணான கற்பனைகளை மனதிடில் அலைவிடக்கூடாது என கடிந்தும் கொண்டாள்.

ஆனால் அன்று இரவு படுக்கையில் படுத்தபோது அவளால் முன்பு போல் எளிதாய் தூங்க முடியவில்லை. புரண்டு புரண்டுதான் படுத்தாள். நினைவில் காலையில் நடந்த சம்பவங்களே ஓடியது.

சத்யேந்திரன் தன்னிடம் கேட்ட கேள்விகளை விட பூரணி அம்மாள் தன்னை பார்த்த அந்தப் பார்வையே அவள் மனதை வருடியது.

அப்போது அவளால் அதை புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் இப்போது அதன் அர்த்தம் அவளுக்கு உரைத்தது.

இதுவரை யாரையும் கூட்டி வராதவன் முதன் முறையாய் ஒரு பெண்ணை கூட்டி வந்திருக்கிறான். அதுவும் அவனது தாயார் முன்னிலையிலே, கைகளை பிணைத்துக்கொண்டு தோளோடு இடித்துக் கொண்டு.... இந்த இப்படிப்பட்ட மகனின் திடீர்ச்ச செய்கையைக் கண்டுதான் அந்த அம்மாள் திகைத்திருக்கிறாள்? வாணியை வினோத பார்வை பார்த்திடிருக்கிறாள்?

மேலும் என்னதான் முதலாளி என்றாலும் அவனை காதலி போல் தொட்டுக் கொள்ள... இடித்து நிற்க அனுமதிக்கிறாளே... என்ன மாதிரியான வேலையாள் இவள்? என்று கூட அந்த அம்மாள் தன்னை தப்பாகநினைப்பதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறதே என வாணிக்கு கவலையும் அதிகரித்தது.

கூடவே சினமாய் தான் முன்பு நினைத்த, சொரணை விசயத்திற்கு வந்தாள். இந்த நம் உடம்பிற்கு அப்படி என்னதான் ஆயிற்று? லேசான அந்நியர் ஸ்பரிசத்திற்கே சிலிர்த்து துடித்துப் போய் விடைக் கூடியது... இப்படி சூடி சொரணையில்லாமல் போய் விட்டதே....? என வியக்கவும் செய்தாள்.

ஆனால் சத்யேந்திரன் அப்படி எந்த ஒரு தவறான கண்ணோட்டத்தையும் தன் மீது வைக்காமல் இயல்பாகவே நடந்தது போலத்தான் அவளுக்கு தோணிற்று.

தன் தாயைப் பிடித்திருக்கிறதா? உனக்கு அவர்களைப் பிடிக்குமா? போன்ற கேள்விகள் கூட இயல்பாகவே அவன் கேட்டிருககலாம். பொதுவாக சத்யேந்திரன் போன்ற பெரிய தொழிலதிபர்கள் இப்படி இயல்பாய் எல்லோரிடமும் பேசி நிறைய விசயங்களைக் கிரகித்துக் கொள்வார்கள் என முன்பு ஒரு தோழி சொல்லியது அவள் நினைவில் ஓடியது.

யோசித்தவள் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவிற்கும் வந்தாள். பெரும் கோடீஸ்வரனாய் உயரமான

இடத்தில் இருப்பவன் சாதாரண குமாஸ்தா வேலை பார்க்கும் தனது பணியாளிடம் இப்படியெல்லாம் பேசி தன்னையும் தனது குடும்பம் பற்றியும் மற்றவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதை யூகித்துக் கொள்கிறான் என்றும் நினைத்தாள்.

ஆனால் அவள் அப்படி நினைத்தது தவறு என மறுவாரம் நடந்த சம்பவம், சத்யேந்திரன் அவளிடம் நடந்து கொண்ட விதம் நிரூபித்தது.

அதற்கு அடுத்து வந்த நாட்களில் வாணி வேலைகளில் தீவிரமாய் இருந்தாள் அவளது வீட்டுப் பக்கம் உள்ள கிப்சன்புர காலனியில் நடுத்தர வர்க்க குடும்பத்து பெண்கள் ஓய்வு நேரங்களில் சிறு தொழில் தொடங்க பேங்க் லோனை எதிர்பார்த்து ஏமாந்து கொண்டிருக்க... அவர்களுக்காக சத்யேந்திரனிடம் பேசி அறக்கட்டளை மூலம் பணம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தாள்.

சில கஸ்டப்பட்ட பெண்களுக்கு அறக்கட்டளை மூலம் இலவசமாய் தையல் இயந்திரங்கள் வாங்கிக் கொடுத்து அவர்கள் சம்பாதித்து தங்கள் கால்களில் நிற்க வழி ஏற்படுத்தினாள். காலேஜ் படிக்கும் நிறைய ஏழைக் குடும்ப பெண்களுக்கு மேற்படிப்பு படிக்க அறக்கட்டளை மூலம் ஸ்காலர்சிப் வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாள்.

மேலும் சத்யேந்திரனின் பள்ளியில் பாடங்களை தவிர தியானம், மனப் பயிற்சி போன்ற ஆன்மீக விசயங்களை மாணவர்களுக்கு போதிக்க ஏற்பாடு செய்தாள்.

சத்யேந்திரன் அவள் சுறுசுறுப்பையும், சேவை செய்வதில் அவள் காட்டும் ஆர்வத்தையும் மிகவும் பாராட்டினான். மேலும் அவளை

கூட்டி வைத்து சேவை மட்டுமில்லாது. தன்னையும் தன் உடன் சார்ந்தோரையும், எப்போதும் சந்தோசமாய் வைத்துக் கொள்வதே தன் லட்சியம் எனவும் விளக்கினான்.

அதற்காகவே அவ்ள் தொழிற்கூடங்களில் வேலை பார்க்கும் பணியாளர்களுக்கு பலவித சலுகைகள், கடன் உதவிகள் வழங்கி மகிழ்வித்தான்.

வாணி, இந்த பணம் என்கிற கலர்த்தான் எத்தனை மாயங்கள் செய்கிறது இதைப் பார்த்தவுடன்தான் எத்தனை முகங்கள் மலர்கிறது மேலும் மேலும் இதை கொடுத்துக் கொண்டே இருதுக்கவேண்டும் போலத்தான் தோன்றுகிது....

வியந்து சத்யேந்திரன் சொன்ன போது அது நிஜம்தான் என்றபடி அவன் சொன்னதை ரஸித்தாள். அவன் சொன்னது போல் ஆறு மாதங்களுக்கொருமுறை அவன் கம்பெனி ஆடிட்டரிடம் சொல்லி அறக்கட்டளைக்காக ஒதுக்கும் சேவைத் தொகையை அதிகப்படுத்தினான்.

இவளுக்கும் இப்போது புத்தம் புது யூனிபார்மில் மலர்ந்த முகமாய் புத்தகப் பையுடன் பாலு தன்னுடன் பள்ளி முடிந்து நடந்து வருவதைப் பார்க்க மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இதே பாலு கிழிந்த உடையோடு டீ கிளாஸ்களை தூக்கி வருவதைக் கண்டு எத்தனை முறை அவள் வேதனைப்பட்டிருக்கிறாள்.

பாலுவும் தன் பழைய கஷ்டங்களையெல்லாம் மறந்து தனக்கு கிடைத்த புது வாழ்க்கையிலும் நன்கு படிப்பதிலுமே தீவிரம் காட்ட அவளது மகிழ்ச்சி இன்னும் அதிகப்பட்டது. அத்தை கோதைநாயகியும் தன் பங்குக்கு கணவனால் கைவிடப்பட்ட இளம்பெண்கள், எவ்வித ஆதரவு மில்லாமல் தனிமைப் படுத்தப்பட்ட வயதான பெரியவர்கள் என தனக்கு தெரிந்த இடங்களில் எல்லாம் கேள்விப்பட்டு வாணியிடம் சொன்னாள்.

வாணி அதை உடனே சத்யேந்திரனின் காதுகளுக்கு கொண்டு செல்ல அவன் உடனே அதற்கான உதவிகளை அனுமதித்ததோடு மட்டுமில்லாமல், அப்படி கைவிடப்பட்ட முதியவர்களுக்காக, முதியவர் அன்பு இல்லம்... என ஒன்றும் ஆரம்பித்துவிடலாம் என சொல்லி... அதற்கான வேலைகளிலும் ஈடுபட ஆரம்பித்தான்.

முன்பெல்லாம் இல்லாததை விட வாணி எது சொன்னாலும் அதை ரொம்பவும் வரவேற்றுப் பாராட்டினான். நான் சரியான ஆளைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். வந்த சில நாட்களில் நம் அறக்கட்டளை மூலம் எவ்வளவு நல்ல காரியங்கள் செய்துவிட்டாய்... யூ... ஆர் கிரேட்...! என்றபடி அவளுக்கு ஒரு சல்யூட்டும் அடிக்க மகிழ்ச்சியில் திணறித்தான் போனாள்.

அவளுக்கும் சத்யேந்திரனிடம் பேசுவது, பழகுவது உடன் செல்வது எல்லாமே எளிதாய் இருந்தது. நிறைய நேரங்களில் அவன் தன முதலாளி என்ற உணர்வே இல்லாமல் மனதில் தோன்றிய கருத்துக்களை எல்லாம் அப்படியே சொல்லிவிடுவாள்.

அவனும் அதை முழுசாய் உள்வாங்கிக் கொள்வான். அவள் சொன்ன விசயங்களில் அவனுக்கு ஏதும் மாற்றுக் கருத்து இருந்தால் சிறது நேரம் கழித்து அவள் மனங்கோணாமல் மறுதலித்து தன் கருத்தைச் சொல்லுவான்.

தனக்காக இவ்வளவு பதவிசாக அவன் விளக்கிச் சொல்லவதைக் கண்டு வியப்புடன் மகிழ்வாள் அவள். அந்த மாதிரி சமயங்களில் யெஸ்... சார்... என்றபடி பதிலுக்கு ஒரு சல்யூட் அடித்து அவனை ரசிக்க வைப்பாள்.

அவளுக்கு என்னவோ சந்யேந்திரனிடம் பழகுகையில் வருடக்கணக்காய் அவன் தெரிந்தவன் போல், அவனுடன் பழகுவதைப் போல்தான் உணர்வாள். ஒரு நாள் தனக்குத் தோன்றிய இந்த விசயத்தை சிரித்தபடி அவனிடம் கூற அவன் புருவம் உயர

ஆச்சரியப்பட்டான்.

எனக்கும் அப்படித்தான் எப்போதும் தோணுகிறது வாணி. அதற்கு காரணம் என்னவாக இருக்கும் என நினைக்கிறாய்? என்றான்.

அவளும் விழிகளை விரித்து தலையைச் சிலுப்பி,

எனக்குப் புரியவில்லை... என்றாள்.

என்ன இது கூடவா புரியவில்லை? என சொல்லியபடி அவளைக் குட்டுவது போல் கைகளை கொண்டு வந்தவன் அப்படியே அவளது அழகான தலையைப் பிடித்து ஒரு ஆட்டு ஆட்டினான்.

இரண்டு பேரும் ஒரே அலைவரிசையில் சிந்திக்கிறோம்... என்று அர்த்தம்... என விளக்கமும் கொடுத்தான்.

ஆனால் அவன் சொன்னது போலவே நிறைய நேரங்களில் நடப்பது கண்டு வாணியும் வியந்தாள். அலுவலகத்தில் வீட்டிற்குச் செல்ல தாமதமானாலும் சரி தன் வேலைகள் முழுவதையும் அன்றே முடித்துவிட்டுச் செல்வதில் தான் குறியாயிருப்பாள்.

அனுப்ப வேண்டிய ஈமெயில்கள், பேங்க் மூலம் சத்யேந்திரனுக்கு வந்திருக்கும் அறிவிப்புகள் என எவ்வளவு நேரமானாலும் எல்லாவற்றையும் சோம்பல் படாமல் சேகரித்து பட்டியலிடுவாள்.

தயார் செய்ததும் அவன் மேஜையில் கொண்டு போய் வைப்பாள். அவனும் அதற்காகவே காத்திருந்தவன் போல் விறுவிறுவென... பைல் குறிப்புகளைப் பார்த்து ஓ.கே. செய்வான். சிலவற்றுக்கு அடிக்கோடிட்டு பக்கத்திலேயே விளக்கம் எழுதி வைப்பான்.

ஆக அன்றைய வேலைகள் முடிந்து கிளம்ப இருவருக்கும் இரவு ஏழு மணியைத் தொட்டு விடும். நேரமாகி விட்டதால் அவனே தன் காரில் அவளை வீடு வரைக்கும் வந்து விட்டுச் செல்வான். சில சமயம்

பசிக்கிறது. சின்னதாய் ஒரு டிபனை வாயில் போட்டுக் கொள்வோம் என ஏதாவது ஒரு ஹோட்டலில் நிறுத்துவான்.

அவளும் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் உடன் செல்வாள். அலுவலகத்திலும் சரி வெளியிலும் சரி அவர்களின் பேச்சு அறக்கட்டளை சேவையை ஒட்டியே இருக்கும்.

அவனிடம் சொல்வதற்காகவே வாணி முந்தைய இரவுகளில் நன்கு சிந்தித்து புதுப்புது சேவை ஐடியாக்களை மனதில் ஊறப் போட்டுக் கொண்டு வந்து சொல்வாள்.

பெரும்பாலும் வாணி சொல்ல வரும் விசயம் நூற்றுக்கு தொண்ணூறு சதவீதம் சரியாக இருப்பதை உணரும் சத்யேந்திரன் அதை அப்படியே உடனடியாய் அமுல் படுத்தவும் செய்வான்.

அப்படி வாணியின் ஐடியாப்படி புதியதாய் கார்மெண்ட்ஸ் யூனிட் ஒன்றைத் தொடங்கினான் சத்யேந்திரன்.

முழுக்க முழுக்க ரெடிமேட் மற்றும் நவீன ரக துணி மணிகளை உற்பத்தி செய்து அதை வெளிநாட்டு ஏற்றுமதி செய்யும் நிறுவனமாய் அதை உருவாக்கினான். அந்த கார்மெண்ட் யூனிட் முழுவதும் வாணியின் யோசனைப்படி உடல் ஊனமுற்றோர்களை கொண்டே இயங்கும்படி ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

இதனால் கை கால் இழந்தவர்கள், பேசும் திறன் இழந்தவர்கள், பார்வை இழந்தவர்கள் என வாழ்க்கையின் கஸ்டச் சூழலில் செய்வதறியாமல் தவித்த அத்தனை பேருக்கும் வேலை வாய்ப்பும் தங்களது சொந்தக்காலில் நின்று பிழைக்கும் தைரியத்தையும் கொடுத்தான்.

அவனது பொதுச் சேவையை அறிந்து லயன்ஸ் சங்கங்கள், மற்ற பொது அமைப்புகள் எல்லாம் மனதார பாராட்டின. சில முன்னனி பத்திரிகைகள் கூட தொழிலதிபராய் இருந்து கொண்டே பொதுத்

தொண்டு ஆற்றும் அவனது உயர்ந்த பண்பை விவரித்து பாராட்டின.

ஆனால் சத்யேந்திரனோ எவ்வித புகழுக்கும் அடிமையாகாமல் சிரித்தபடியே அவளிடம் ஓடி வந்தான்.

எல்லாப் புகழும் உங்களுக்குத்தான் மேடம்... என்று அவன் சொன்னபோது நம்பாமல் நகைக்கத்தான் செய்தாள் அவள்.

ஆனால் அவன் புள்ளி விவரமாய் அவள் சொல்லிய விசயங்களையும் அதை அவன் செயல்படுத்திய விசயத்தையும் விவரித்தபோது அவன் நிஜமாகவே தன்னைப் பாராட்டுகிறான் என்பதை உணர்ந்து மெய்சிலிர்த்தாள் அவள்.

அவனும் அன்று ஒரே மகிழ்ச்சியில் திக்கு முக்காடியவனாய்த்தான் இருந்தான். அடக்க முடியாமல் அவளிடம் வாய்விட்டும் கேட்டான்.

இன்று ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். உனக்கு எதவாவது பரிசு கொடுக்க வேண்டும் போல் தோணுகிறது. எதுவானாலும் கேள், வாங்கித் தருகிறேன்... என்றான்.

அவள் அதற்கு பதில் பேசாமல் சிரித்தாள். தலைசாய்த்து அவனையே ரஸித்துப் பார்த்தாள்.

அவன் சீரியஸான பார்வையுடன் அவள் பக்கம் வந்தான்.

நீ கேட்காவிட்டால் என்ன...? நானே கொடுக்கிறேன். கொடுக்கட்டுமா? என்றபடி அவளை நெருங்கினான்.

அவன் எதுவோ செய்யப்போகிறான் என்பது அவளுக்கு உரைத்தது. ஆயினும் விலகாமல் அப்படியே நின்றாள்.

சத்யேந்திரன் அவள் வெகு அருகாமையில் வந்தவன் ஒரு நிமிடம் நிதானித்து அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்.

அவன் இவ்வளவு அருகே முட்டுவது போல் வந்து நின்று

அசராமல் அப்படியே இருக்கிறானே... இவனுக்கு இவ்வளவு தைரியமா?

ஆச்சரியப்பட்டு அவனையே உற்றுப் பார்த்தவன் அவளது மை தீட்டிய விழிகளில் வந்து நின்றான். நன்றாக விரித்து மலர்த்தியபடி அவனையே பார்த்தாள் அவள்.

அவன் நிஜமாகவே அவளை உற்றுப் பார்த்து வரிசைப் படுத்த ஆரம்பித்து விட்டான்.

இந்த நீளமான கூந்தல் அழகு மை விழி படபடக்கும் விழியழகு. வில்லான புருவங்கள் மேலும் மேலும் நீ உயர்த்திப் பார்க்கும் ஆளை வீழ்த்தும் பார்வை... அந்த வரிசையான முத்துப் பல் புன்னகை. அது... என்ன... அந்த கன்னம் ஒர முடிக்கற்றை ஒன்றை ஸ்டைலாய் அடிக்கடி பின்னுக்கு தள்ளி விடுகிறாயே.. அதுகூட அழகுதான்...! உண்மையாய் இன்னொன்றையும் சொல்லட்டுமா? இந்த உலக மகா ரதி என்றும் ஓர் வார்த்தை வர்ணிப்பு உண்டே... அது வேறு யாருக்குப் பொருந்தும்... அதனால் எனது மதிப்பீட்டில் உனக்கு நூறு பர்ஸெண்ட் மார்க்... வாணி உலக மகாரதி என்ற பட்டமும் கொடுக்கப்படுகிறது....

அவன் பெரும் அறிவிப்பு போல் எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தான். அவளுக்கு அப்படியே அலாக்காய் தூக்கி யாரோ தட்டாமாலை சுற்றி இன்பக் கடலில் விட்டது போலிருந்தது. அந்த இனிமையான கிறுகிறுப்பில் இருந்து லேசில் அவளால் வெளிவரமுடியவில்லை. கண்கள் மூடி சொக்கிப் போனவளாய் ஓரிரு நிமிடம் அசையாது அப்படியே நின்றாள். மனதுள் சந்தோசப் பட்டாம் பூச்சிகள் சிறகடித்து அவளை கிறக்கமான மோன நிலைக்கு கொண்டு போக... அவன் படபடவென அவள் முகம் முன் விரல்களால் சொடுக்கிட்டான்.

ஹலோ... ஹலோ... பாதிதானே வர்ணிப்பு செய்திருக்கிறேன்...

இதற்கே இப்படியா? என்றபோது கன்னக் கதுப்புகள் சிவந்து போக நாணமாய் குனிந்தாள் அவள்.

அவள் அப்படி குங்குமமாய் சிவந்த அவளது முகத்தை நிமிர்த்தி, படபடதத அவளது மை விழிகளையே உற்று நோக்கியபடி பேசினான்.

இவ்வளவு மார்க் கொடுத்து, நிஜத்தைச் சொல்லி உன்னை புரிக்க வைத்திருக்கிறேனே? எனக்கு பரிசொன்றும் கிடையாதா?

பரிசா....?

அவள் மறுபடியும் புரியாமல் விழிக்கப் போக அவனோ, இதற்கெல்லாம் உன்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடாது... டக்கென்று கொடுத்து விட வேண்டும்.... என்றபடி மறுபடியும் அவளை வாரியிழுத்து இறுக அணைத்தான் அவன்.

வாணிக்குத்தான் நடப்பது ஒன்றும் புரியவில்லை. அவன் பாட்டுக்கு சத்யேந்திரன் வருகிறான். ஏதேதோ பேசுகிறான். அவள் அழகை அவளே கூசும்படி புகழ்கிறான். பின் கட்டிய மனைவியை அணைப்பது போல், ஓர் அணைப்பு செய்து விட்டுப் போகிறான்.

இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?

ஒன்றும் ஓடாதவளாய் அன்றிரவு அத்தை கோதைநாயகியை தூங்கச் சொல்லிவிட்டு மொட்டை மாடிக்குச் சென்று நடை பயிலுபவள் போல் நடந்தாள்.

சத்யேந்திரன் முன்பு தொட்டுத் தொட்டு பேசியவன் இப்போது முன்னேறி திடீர்திடீரென அணைக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். இது..

எந்த நோக்கத்தில்...?

ஒருவேளை பணியாளர்களை தன்னிடம் வேலை பார்ப்போர்களை இப்படி உரிமையுடன் பேசித் தொட்டு ட்ரீட் செய்வதுதான் அவனது வழக்கமா?

அதாவது தன்னிடம் வேலை பார்ப்பவர்கள்தானே என தான் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் வருவாள் மசிவாள் என்றெல்லாம் சீப்பாய் நினைக்கிறானா?

ஆனால் சத்யேந்திரனைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லையே...? அந்த அவனது கம்பீரமான வசீகரமுகம் அப்படியெல்லாம் நினைக்கக் கூடியதா என்ன? வேலையாளை அப்படி மட்டரகமாக எண்ணி உரிமை கொண்டாடும் சீப்பான ஆளா அவன்? இல்லையே...! ஆனால்... சரி... அவனது இந்த செய்கைகளுக்கெல்லாம் பின் என்ன சொல்வது? வேறு எந்த அர்த்தம் கொள்வது?

அவள் அழகில் கிறங்குவது போல் கிறங்குகிறான். மயங்குவது போல் புகழ்கிறான். தனது காதலியைப் போல் வாரியெடுத்து உரிமையாய் அணைக்கவும் செய்கிறான்.

அப்படியானால் அவள் என்ன காதலியா?

சத்யேந்திரன் அவளைக் காதலிக்கிறானா? இல்லை காதல் செய்வதாக சொல்லியிருக்கிறானா? இல்லையே...

அவளை எவ்வளவோ என்னென்னவோ சொல்லி அழகை வர்ணித்தவன் அவன் வாயால் ஒருமுறை கூட காதல் அது இதுவென உளறவில்லையே...!

அதில் மட்டும் அவன் ஜாக்கிரதையாய்த்தானே இருந்திருக்கிறான்?

அப்படியானால் பெண்களை படிய வைக்க இப்படியொரு

டெக்னிக்கா? வழக்கம் போல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பேசிப் பழகி உரிமை கொண்டாடி அப்படியே மசிய வைப்பது அவனது பிளானா?

நினைத்த நினைப்பை நம்பவும் முடியாமல் மறுத்து ஒதுக்கவும் முடியாமல் அதே எண்ணத்தில் கீழே போய் அப்படியே படுத்தும் தூங்கி விட்டாள்.

மறுநாள் அலுவலகத்தில் சத்யேந்திரன் அதுபோன்று நடக்க முயன்றால் அதை அனுமதிக்கக் கூடாது தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற பெரிய உறுதியை மனதுள் தீவிரமாய் கொண்டிருந்தாள்.

அது மட்டுமில்லாமல் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் முன்பு அவன் அப்படி நடந்து கொண்டமைக்கு என்ன காரணம்... என்ன அர்த்தம்? என்றெல்லாம் கேள்வி மேல் கேள்வி அவனைக் கேட்டு குடைந்துவிட வேண்டும் என தீடீர்மானித்தும் இருந்தாள்.

ஆனால் அதற்கெல்லாம் அவசியமில்லாமல் அடுத்தவாரம் முழுவதும் சத்யேந்திரன் புது பிராஜெக்ட் ஒன்றைத் தொடங்கியிருந்ததால் அதை செயல்படுத்துவதிலேயே தீவிரமாய் இருந்தான். அவனுக்கு அவளிடம் பேசுவதற்குக் கூட சந்தர்ப்பங்கள் நிறைய அமையவில்லை.

ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு கன்ஸ்ட்ரக்சன் ஸ்பாட்டுக்கு செல்வதாய் கூறிசென்று விடுவான். அதன்பின் அலுவலகம் திரும்பாமல் தொலைபேசி மூலமாகவே தேவையான விளக்கங்கள் குறிப்புகள் கொடுத்து வராமலே இருந்து விடுவான்.

இப்படி தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று நாள் சத்யேந்திரன் அலுவலகம் வராமல் இருந்து விட அவனைப் பார்க்க முடியாமல் அவளுக்குத்தான் என்னவோ போல் ஆயிற்று.

என்னதான் சமாளித்து வேலைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டாலும் ஒவ்வொரு முறை காரின் ஹார்ன் ஒலி கேட்கும்

போது அது சத்யேந்திரனின் கார்தானா? என ஆவலாய் நிமிர்ந்து பார்க்க அவள் தவறவில்லை.

என்னதான் ஆயிற்று? எதற்காக இந்த தவிப்பு? என்றெல்லாம் தனக்குத்தானே கேள்விகள் எழுப்பி விடைகாண முடியாமல் குழம்பத்தான் செய்தாள் அவள்.

அதனால் ஐந்தாம் நாள் சத்யேந்திரன் அலுவலகத்தில் நுழைந்ததும் அவனைக் காணாததைக் கண்டது போல் தான் பார்த்தாள். தான் நுழைந்ததும் தன்னை அப்படி வைத்த கண் பார்க்காமல் பார்க்கும் அவளைக் கண்டு சத்யேந்திரன் திகைத்து பக்கத்தில் வந்தவன், என்ன வாணி அப்படிப் பார்க்கிறாய்? என்ன விசயம்? என்றதும் அவசரமாய் காது மடல்களை ஆட்டினாள்.

ஒன்றுமில்லை... ஸார்... என்று சொன்னாள்.

சத்யேந்திரனும் ஓ.கே... என்று தலையசைப்புடன் சொல்லிவிட்டு அன்றைய அலுவல்களில் ஆழ்ந்துவிட்டான்.

மதிய உணவருந்த அவளை அழைத்தவன், வாணி நான் வராத இரண்டு மூன்று நாட்கள் வேலை ஒன்றும் நடந்த மாதிரி தெரியவில்லையே? என்றபோது அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

எதைச் சொல்கிறீர்கள் சார்? என்றாள்.

அதான்... வாணி... இதற்குள் நம் அறக்கட்டளைச் சேவைக்கு புதிது புதிதாய் நிறைய ஐடியாக்களை யோசித்து வைத்து என்னிடம் சொல்லி அசத்துவாயே? இன்று ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்து விட்டாயே... அதனால்தான் நான் ஒரு விசயத்தை உன்னிடம் கண்டு பிடித்துவிட்டேன்...

கண்டுபிடித்து விட்டீர்களா... என்னிடமா... என்ன சொல்கிறீர்கள் சார்?

ஆவலாய் அவள் கேட்க அவன் பெரும் தலையசைப்புடன்

அவன் பக்கம் வந்தான்.

வாணி, இரண்டு மூன்று நாளாய் உன் மனது சரியில்லை. ஏதோ தவிப்புடன் தான் நீ இருந்திருக்கிறாய்... என நினைக்கிறேன். என்ன நான் நினைப்பது சரிதானா?

அவன் சொல்லச் சொல்ல ஐயோ எப்படி இப்படி கரெக்ட்டாய் கண்டுபிடித்துவிட்டான் இவன்... என அதிர்ந்தவள் சமாளித்து, அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை சார்... என்றாள் அவசரமாக.....

மறுநாள் மதிய உணவை அவனோடு சேர்ந்து அருந்தியவள், உணவு முடிந்து கிளம்புகையில், வாணி ஒரு முக்கியமான விசயம் சொலல மறந்து விட்டேன்... எனவும், என்ன? என்பது போல் புரியாமல் பார்த்தாள் வாணி.

அம்மா உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அலுவலகம் முடிந்ததும் நீயே விட்டிற்குப் போய் அவர்களைப் பார்த்து விட்டுப் போ. எனக்கு சில வேலைகள் இருக்கிறது. நீ நம்ம கம்பெனிக் காரிலே சென்றுவிடு...

படபடவென சாதாரணமாய் சொல்லிவிட்டு அவன் அகலப் போக அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

எ... என்ன... என்ன... சொல்கிறீர்கள்? நானா... என்னையா? என்னை அம்மா பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்களா?

ஆ... ஆமாம்...

அழுத்தந்திருத்தமாய் அவன் சொல்ல மறுபடியும் திகைத்துக் கேட்டாள்.

எதற்காக சார்?

தெரியவில்லை... நீயே போய்ப் பார்....

மீண்டும் சர்வ சாதாரணமாய் சொல்லிவிட்டு அவன் சென்று

விட்டான்.

ஒன்றும் தோன்றாமல் ஒருவித குழப்பத்துடன் அன்று மாலை சத்யேந்திரனின் தாயை சந்திக்க கிளம்பினாள், அவள்.

அங்கு அவளுக்கு ஒரு பெரும் அதிர்ச்சி காத்துக் கொண்டிருந்தது

8

வேலை முடிந்ததும் சத்யேந்திரனின் பங்களாவிற்கு கிளம்பினாள் வாணி. சத்யேந்திரன் வேலை இருப்பதாய் கூறி அவளுக்கு முன்னரே கன்ஸ்ட்ரக்சன் ஸ்பாட் ஒன்றிற்கு கிளம்பிச் சென்று விட்டான்.

அலுவலக காரில் அவள் வீடு நோக்கி பயணிக்கும் போதும், எதற்காக நம்மை வரச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்? அதுவும் சத்யேந்திரன் இல்லாமல் தான் மட்டும் போய் பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்ற கேள்வியே அவளைக் குடைந்தது.

அதே எண்ணித்திலே இறங்கி, பங்களாவின் பெரிய கேட் கதவுகள் வழியாய் உள்ளே சென்றாள்.

உள்ளே முன் ஹாலில் பக்திப் பாடல்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க சோபாவில் பூரணி அம்மாள் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. வாணி வருவதை தற்செயலாய் திரும்பியபோது அவளும் கவனித்து விட்டாள்.

புன்னகையுடன் எழுந்து, வாம்மா... உன்னை வரச்சொல்லியிருந்தேனே... என்ற போது பதிலுக்கு கைகூப்பி பெரும் நமஸ்கரிப்பு செய்தாள் வாணி.

பூரணி அம்மாள் அவளை அமரச் செய்து அவள் மறுத்தும் காபி, டிபன் அயிட்டங்களை எல்லாம் கொடுத்து உபசரித்தாள். அவளது குடும்பம் பற்றி, அறக்கட்டளை சேவைகளில் அவள் காட்டும் ஆர்வம் பற்றியெல்லாம் அக்கறையாய் விசாரித்தாள்.

வாணியும் உற்சாகமாய்த்தான் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் மூளையின் பகுதியில், இந்த விசாரிப்பெல்லாம் எதற்காக? என்ற கேள்வியே ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் பேசி முடித்து விட்டு பூரணி அம்மாள் அவளை வீட்டைச் சுற்றி காண்பிப்பதற்காக அழைத்துச் சென்றாள். பின்புற பெரிய தோட்டத்துப் பகுதியில் அனைத்து வகை மரங்களும் இருந்தன. தான் பயிரிடும் விதவிதமான காய்கறிச் செடிகள் பற்றி தோட்டக் கலையில் தனக்குள்ள ஆர்வம் பற்றியெல்லாம் விளக்கினாள் பூரணி அம்மாள்.

எல்லாவற்றையும் ஆர்வமாய்த்தான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் வாணி. கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் இப்படி சுத்திப் பார்த்ததிலும் பேச்சிலும் முடிந்து விட, நேரமாகுவதை உணர்ந்து வாணி, சரி நான் கிளம்புகிறேன் அம்மா... என்று கூறியபோதுதான் பூரணி அம்மாளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. இரு... இரு... நான் உன்னை வரச் சொன்ன விசயத்தையே மறந்து விட்டேன். என்றபடி அவசரமாய் எழுந்து உள்ளே போனாள். திரும்பி வரும் போது அவள் கையில் புத்தம் புது காஞ்சிபுர பட்டுப் புடவை.

கிளிப்பச்சை நிறத்தில் மஞ்சள் ஜரிகை பார்டருடன் அழகாய் இருந்த புடவையை வாணியிடம் நீட்டினாள்.

இது.... உனக்குத்தான்... வாங்கிக் கொள்... என்ற போது வாணி புரியாமல் தான் விழித்தாள்.

எனக்கா...? எனக்கு எதற்கும்மா...?

நம்ப முடியாமல் கேட்டவளின் கைகளைப் பிடித்து அழுத்தினாள் பூரணி அம்மாள். வாணி, அன்றே இதை உனக்குப் பரிசாய் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அன்று கொடுக்க மறந்து விட்டதால்தான் சத்யேந்திரனிடம் சொல்லி உன்னை வரச் சொன்னேன். வாங்கிக்கொள்...!

பூரணி; அம்மாள் வற்புறுத்த புடவையை வாங்கிக் கொண்டு நன்றி சொன்னாள் வாணி. கூடவே நம்மை வரச் சொல்லிய காரணம் இதற்குத்தானா? என சலிப்பான நிம்மதி பெருமூச்சும் வெளியிட்டாள்.

ஆனால் அவள் கிளம்பிப் போகையில்தான் பூரணி அம்மாள் அழைத்தது அதற்கு மட்டுமல்ல என்பது புரிந்து.

வாணி நன்றி தெரிவித்தபடி எழுந்தவளை, இரும்மா... இன்னொரு விசயமும் இருக்கிறது... என்று சோபாவில் பூரணி அம்மாள் உட்காரச் சொன்னபோது வாணிக்கு ஒன்றும் பிடிபடவில்லை.

எதையோ பூரணி அம்மாள் அவளிடம் கேட்க நினைத்து தயங்குவது போல் கூடத் தெரிந்தது.

அந்த தயக்கத்தை போக்க விரும்பியவளாய் வாணி அவளே, சொல்லுங்கம்மா... என்ன விசயம்? என்றாள் வாணி.

பூரணி அம்மாள் தயக்கம் நீங்கினாலும் வார்த்தைகளைக் கோர்ப்பதில் தடுமாறினாள்.

அது... அது... நீ.... நீ... தப்பாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது... வாணி...

பூரணி அம்மாள் பீடிகையுடன் இழுக்க... அம்மாளின் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள் வாணி.

ஐயோ... என்னிடம் தயக்கம் எதுவும் வேண்டாம். சும்மாச்

சொலலுங்கள் அம்மா... என்றாள். பூரணி அம்மாள் இப்போது நிமிர்ந்து வாணியை நேர் பார்வை பார்த்தாள்.

வாணி, நீ... நம்... சத்யேந்திரன் பற்றி என்ன... என்ன... நினைக்கிறாய்...? என்றாள்.

தயங்குவது போல் தயங்கி தெள்ளத் தெளிவாய் பூரணி அம்மாள் கேட்க அப்படியே திடுக்கிட்டுப் போனாள் வாணி. சத்யேந்திரனைப் பற்றி நம்மிடம் ஏன் கேட்க வேண்டும்? இதன் உள்ளர்த்தம் என்ன? என்றெல்லாம் அவள் குழப்பமாக, பூரணி அம்மாளோ அவள் பதிலை எதிர்பார்ப்பவளாய் அவளையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அம்மா.. அவர்... அவர்... சத்யேந்திரன்... என்... என்னுடைய பாஸ்.... மிகத் திறமையானவர்.. கடும் உழைப்பாளி.... இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானேயம்மா?

அவளும் அதே திணறலுடன் வார்த்தைகளைக் கோர்த்து சொல்லி முடிக்க பூரணி அம்மாள் சிரித்தாள்.

அது.. எனக்குத் தெரியும் வாணி. நான் கேட்க வந்தது அதுவல்ல...

வேறு என்ன அம்மா?

வாணி ஆவலாய் கேட்க பூரணி அம்மாளின் முகம் சற்றே மாறியது.

வாணி, அவனைப் பற்றி உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன.... அதைச் சொல்...

பூரணி அம்மாள் எதற்கோ இப்படி கேட்க வருகிறார்களா...? என நினைப்பு வாணியினுள் ஓட அவளையறியாமல் ஒருவித படபடப்பும் தொற்றிக் கொண்டது.

ஆயினும் எல்லாவற்றையும் மறைத்துக் கொண்டவளாய் சாதாரணமாகவே பூரணி அம்மாளைப் பார்த்தாள்.

அவர்... மிக.... நல்லவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேல் அவர் என் பாஸ்... நான் அவரது செகரட்டரி....

ஒருவாறு சொல்லி சமாளித்து விட்டோம் என்று வாணி நினைக்க... அவளது பதிலையே தனக்கு வாகாய் வைத்துக் கொண்டு அடுத்த கேள்வியை ஆரம்பித்தாள் பூரணி.

அவன் பாஸ்.. நீ... செகரட்டரி. அவ்வளவுதானே... அவ்வளவுதானே? என்ற போதுதான் வாணிக்கு சுரீரென ஏதோ உரைத்தது. விசயம் நாம் நினைத்தது போல் அல்ல... என்பதும் புரிந்தது.

முதன் முறையாக சத்யேந்திரன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு பூரணி அம்மாளுக்கு அறிமுகப்படுத்திய போது அவள் கைகளை விடாமல் கோர்த்திருந்தது அவளது நினைவில் ஓடியது.

அதனால்... அப்படிப்பட்ட விசயங்களில் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களால்தான் பூரணி அம்மாள் இப்படியெல்லாம் கேட்கிறார்களா?

இந்த அம்மாளுக்கு சத்யேந்திரன் அவள் கைகளை கோர்த்தது மட்டும்தான் தெரியும்? அடிக்கடி காதலிபோல் அவளை அணைத்துக் கொண்டிருக்கும் விசயம் நல்லவேளை... தெரியாது போலும்... சத்யேந்திரன் இதையெல்லாம் போய் தன் தாயிடம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பானா?

குறும்பாய் அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்க பூரணி அம்மாள் அடுத்து கேட்ட கேள்வி அவளை நிஜமாக தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அதாவது... வாணி... உங்களுக்கிடையே.. பாஸ்... செகரட்டரி... அவ்வளவுதானே...? வேறு எந்தப் பழக்கமும் இல்லையே...?

என்றாள்.

இப்படி பொட்டிலடித்தாற்போல் பூரணி அம்மாள் கேட்ட கேள்வி கண்டு வாணி திணறித்தான் போனாள். இதற்கு என்ன பதில் சொல்வாள்? என்னதான் பதில் சொல்ல முடியும்?

மேலும் இந்தக் கேள்விகள்தானே தினம் அவளை குடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு விடைதெரியாமல், விடை காணமுடியாமல்தானே தினம் தினம் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்?

அவள் பேந்தப் பேந்த விழிக்க.... உன்னைத் தான் கேட்கிறேன் வாணி.... என்றாள் பூரணி அம்மாள் பதிலுக்கு அவசரப்படுத்துபவளாய்.

வாணி பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும் வேறு வழியில்லை.

அம்மா... அது... அது... அப்படித்தான். வேறு எந்தப் பழக்கமும் கிடையாது...

அத்தோடு பூரணி அம்மாள் விடவில்லை. மேலும் குடைந்தாள்.

அப்படியானால் வாணி, நீயும் அவனை முதலாளியாய்த்தானே பார்க்கிறாய்? வேறு எந்த நினைப்பும் உனக்கு கிடையாதே?

பழத்தில் ஊசியேற்றுவது போல் நிதானமாய் பூரணி அம்மாள் கேட்க வாணிக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் புரிந்து போயிற்று. செகரட்டரியாய் வந்து எங்கே தன் மகனை மயக்கிக் கொண்டு போய் விடுவாளோ என பூரணி அம்மாள் பயப்படுவது தெரிந்து போயிற்று.

இதற்கு என்ன பதிடில் சொல்ல...? என ஒருகணம் தடுமாறி சிந்தித்தவள் மறுகணமே தெரிந்து போயிற்று.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்ல....? என ஒரு கணம் தடுமாறி சிந்தித்தவள் மறுகணமே தயக்கம் நீங்கினாள்.

இல்லையம்மா... எனக்கு வேறு எந்த நினைப்பும் கிடையாது...

குரலை உயர்த்தி அவள் சொல்ல நினைத்தாலும் அவளையறியாமல் குரல் கம்மியது. முகம் வெளிறியது.

ஆயினும் அவளிடம் ஏதோ ஒரு தவிப்பு உள்ளூர எழுந்து கொண்டு இருக்க அதனாலே கேட்டாள். அம்மா, இதெல்லாம் எதற்காக நீங்கள் கேட்கிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளலாமா? என்றாள்.

இம்முறை பூரணி அம்மாள் பயம் நீங்கிச் சிரித்தாள்.

சொல்கிறேன் வாணி. நம் சத்யேந்திரன் தன் மனதில் வேறு யாரையும் நினைத்து காதல் கீதல் போன்ற விசயங்களில் விழுந்து விடக் கூடாதே என்ற பயம்தான். மேலும் அவனை மணமுடிக்க அவன் மனைவியாக தயாராய் ஒரு பெண் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.. தெரியுமா? என்றாள்.

அப்படியா? .... யார்... அது அம்மா...?

உள்ளுக்குள் ஏதோ உடைந்து போய் விட்ட பல ஹீனக் குரலிலே வாணி கேட்க... பூரணி அம்மாள் தெளிவாய் உச்சரித்தாள்.

மஞ்சரி? அவன்து முறைப் பெண் மஞ்சரி...! என்றாள்.

இராமாயணத்தில் சீதையைத் தேடிச் சென்றவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே... என இராமன் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். சுக்ரீவன் பக்கத்தில் நின்று அவனைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது அனுமன் தென்திசையில் சூரியன் உதித்தது போல் தோற்றம் அளித்தான். இராமன் உடனே ஆவலாகி அவனைப் பார்த்தான்.

அப்போது அனுமன் எதிரில் வந்து நின்று, ராமனின் பாதங்களை தொழாமல் சீதை இருக்கும் தென் திசையை நோக்கி தலைமேல் கை வைத்து கரம் குவித்தான். பின் கீழே விழுந்து சாசனமிட்டு கும்பிட்டான்.

அந்த அனுமனது செயலைப் பார்த்த ராமன் சீதை நலமாக இருக்கிறாள். அதை அனுமன் பார்த்தும் இருக்கிறான். அவள் கற்பும் சிறப்போடு இருக்கிறது. என்பதையெல்லாம் அவனது செய்கைக் குறிப்பாலே தெளிவாய் அறிந்து கொள்கிறான்.

இப்படி அனுமன் ராமனுக்கு குறிப்பால் உணர்த்தியது போலவே பூரணி அம்மாள் இரண்டே கேள்விகள் மூலம் வாணிக்கு தெள்ளத் தெளிவாய் உணர்த்திவிட்டாள்.

வீண் ஆசைகள் எதையும் வளர்த்துக் கொள்ளாதே.... சத்யேந்திரன் பெரும் கோடீஸ்வரன். உன் முதலாளி. நீ அவனிடம் வேலை பார்ப்பவள். உன் வரையறை அவ்வளவுதான். அதைப் புரிந்து நடந்துகொள்... என சொல்லாமல் அவளே புரிந்து உணர்ந்து கொள்ளும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

ஆனால்... ஆனால்... அவளா... இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம்...?

அவளா... வேண்டுமென்று விரல்களை பிணைத்து கைகளை கோர்த்துக் கொண்டு அலைந்தது...? அவளா சந்தடி சாக்கில் இறுக கட்டிப் பிடித்தது....?

இல்லையே... செய்ததெல்லாம் அவன்தானே!

அவன்தான்.... எல்லோர் முன்னிலையிலும் அவனோடு கைகோர்த்துத் திரிந்தான்?

ஏன்... தன் தாயிடம் முதன் முதலாய் தன்னை அறிமுகப்படுத்த வந்தபோதுகூட அவன் இந்த கைகோர்ப்பை விடவில்லையே...!

தன்னை ,பார்த்ததை விட பூரணி அம்மாளும் அதைத் தானே

உற்று நோக்கினாள்.

கூனியின் கூனான முதுகை சரிசெய்ய விளையாட்டுக்காக ராமன் தன் வில்லால் அவளது முதுகில் அடித்தானாம். அதில் கோபம் கொண்ட கூனி அந்த நிகழ்ச்சியை வன்மமாய் மனதில் வைத்துக் கொண்டு கைகேயி மூலம் சூழ்ச்சி செய்து ராமனை காட்டுக்கு அனுப்பினாளாம். பழிவாங்கினாளாம்.

அதுபோல் அன்று சத்யேந்திரன் இறுக்கமாய் தன் விரல்களோடு கோர்த்திருந்தது பூரணி அம்மாள் மனதில் கோபத்தியை மூட்டி இப்படி நம்மிடம் பேச வைத்து விட்டதோ எனவெல்லாம் வாணி நினைத்தாள்.

அப்படி யோசித்தவளுக்கு திடும்மெனத்தான் மஞ்சரி.... முறைப்பெண் என்றெல்லாம் பூரணி அம்மாள் உச்சரித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

யார்... இந்த மஞ்சரி? எங்கிருந்து வந்தாள்? முறைப்பெண் என்று வேறு சொல்கிறார்கள்?

குழம்பியவளுக்கு அதைவிட பூரணி அம்மாள் தன்னிடம் பதவிசாக விசயத்தைச் சொல்லியிருந்தாலும் உள்ளூர அது கட்டளை போல் அல்லவா இருக்கிறது... என நினைத்தாள்.

இன்னொரு விசயமும் பூப்பந்தாய் கிளம்பி அவளை வதைத்தது.

பூரணி அம்மாளிடம் சொல்லியது போல் சத்யேந்திரனிடம் அவள அப்படியொரு எண்ணத்துடன் நோக்கத்துடன் தான் பழகுறானா?

அவன் விரல்களை தொட்டபோதும், திடீரென அணைத்த போதும் எதிர்ப்பு காட்டாமல் இருந்ததற்கு அதுதான் காரணமா?

கேள்விகளைக் கேட்டு அதற்கு விடை தெரியாமல் விழிக்கத்தான செய்தாள் வாணி.

உண்மையில் அவளால் எளிதில் அப்படி எந்த முடிவிற்கும் வரமுடியவில்லை.

ஆனால்... ஒன்று. சத்யேந்திரனின் நிலை அதுவல்ல... அவன் எல்லாவற்றையும் தெரிந்தே செய்கிறான். இப்படி ஒரு பெண்ணிடம் வரைமுறை தாண்டி உரிமை எடுத்து பழகுவது அவன் தெரிந்தே செய்யும் தவறுதானே?

அதைத் தவறு என்று கூட சொல்ல முடியாது. நோக்கம் என்று சொல்லலாம். ஆக... அப்படி அவன் நடந்து கொள்வது வேண்டுமென்றே ஒரு காரணத்திற்காகத்தானா?

என்ன காரணம் அது?

ஒருவேளை சத்யேந்திரன் அவளை விரும்புகிறானா?

அதனால்தான் பூரணி அம்மாமள் பயந்து தன்னிடம் இப்படியெல்லாம் சொல்கிறார்களா?

ஒரு முடிவிற்கும் வராமல் தவித்தவள் அன்று இரவு முழுவதும் தூங்காமல் கழித்தாள்.

காலை எப்போது விடியும் அலுவலகத்திற்குச் சென்று சத்யேந்திரனை பார்க்க வேண்டும். அவனிடம் விசயம் முழுவதையும் கொட்டி விடவேண்டும் என்ற துடிப்பிலே தவிப்பாய் நேரத்தைக் கழித்தாள்.

ஆனால் அலுவலகம் சென்று காலையில் சத்யேந்திரனைப் பார்த்தபோது அவளுக்குச் சொல் நா எழவில்லை. வழக்கம்போல், குட்மார்னிங் சார்... சொல்லி விட்டு ஒரு ரெடிமேட் புன்னகையுடன் குனிந்து வேலைகளில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

முதலில் நினைத்திருந்தவளுக்கு பின் யோசித்துப் பார்த்த போது சத்யேந்திரனிடம் பூரணி அம்மாள் சொன்ன விசயங்கள், கேட்ட

விசயங்கள் என எல்லாவற்றையும் சொல்வது நல்லதல்ல... என நினைத்தாள்.

மனிடம் போய் உன் தாய் உன்னுடன் நெருக்கமாக பழகாதே. வீணாய் மனதில் ஆசைகளுக்கெல்லாம் இடம் கொடுத்துவிடாதே... என்று சொல்வதும் முறையல்ல என நினைத்தாள்.

அதைவிட பூரணி அம்மாள் சொன்னபடி நாம் வேலையாள். நம்முடைய வரைமுறைகளை தெரிந்து நடந்து கொள்வது நமக்கும் நல்லதுதானே என நினைத்துக் கொண்டாள்.

அதனாலே அதுபற்றி பேசாமலே சத்யேந்திரன் முன் நடந்து கொண்டாள். சத்யேந்திரன்தான் மாலை வேலை முடியும் தருவாயில் ஞாபகம் வந்தவனாய் அவள் பக்கம் வந்தான்.

வாணி, உன்னிடம் கேட்க மறந்துவிட்டேன். நேற்று வீட்டுக்குப் போனாயே... என்னாயிற்று? அம்மா என்ன சொன்னார்கள்? என்றான் சாதாரணமாய்.

அவனுக்கு நடந்தது ஒன்றும் தெரியாது என்ற தைரியத்தில் அவளும் சாதாரணமாகவே பேசினாள்.

ஒன்றுமில்லை... சார் நலம் விசாரித்தார்கள். புடவை ஒன்று பரிசளித்தார்கள். அவ்வளவுதான்...! என்றாள்.

அவ்வளவுதானா? வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?

அவன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்க அவள் புரியாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

இல்லையே... சார்... என்றாள் திரும்பவும்.

சத்யேந்திரன் பதில் சொல்லாமல் யோசனைக்குப் போனான். எழுந்து குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்தன.

அம்மா... ஏதாவது சொல்லியிருக்க வேண்டுமே... எப்படி

சொல்லாமல் விட்டார்கள்? என அவன் முனு முனுத்தது அவளுக்குத் தெளிவாய்க் கேட்டது.

அவளும் அவனை ஆச்சரியமாயத்தான் பார்த்தாள்.

இவனுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்குமா? பூரணி அம்மாள் அப்படி சூசகமாய் நம்மிடம் சொன்னதைக் கூட அறிந்திப்பானா?

அதற்குள் விறுவிறுவென நடந்து கொண்டிருந்தவன் டக்கென நின்றான்.

சட்டென திரும்பி அவள் பக்கம் வந்தவன் அவள் தோடிாள்களை உரிமையுடன் பற்றினான். அவள் முகத்தை நெருக்கு நேர் பார்த்தான்.

வாணிக்குத்தான் தவிப்பாய் சங்கடமாய் இருந்தது.

அவன் பாட்டுக்கு தோளில் கை வைக்கிறான். இது எந்த வகை உரிமை? யார் கொடுத்தது? இதைத்தானே பூரணி அம்மாள் தடுத்துவிடு என கூறி புத்திமதி கூறியது? இதை எப்படி அனுமதிப்பது?

அவள் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே திரும்பவும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான்.

நன்றாக யோசித்துப் பார் வாணி, அம்மா உன்னிடம் ஒன்றும சொல்லவில்லை?

அவன் அப்படிக் கேட்டதும் வாணிக்கு ஒரு விசயம் சட்டென ஞாபகம் வந்தது. எல்லாவற்றையும் மறைத்தது சரி... ஆனால்... அந்த முறைப்பெண் மஞ்சரி விசயம்... அதை மறைக்க வேண்டிய அவசியமில்லையே?

வாணி சட்டென நிமிர்ந்தாள்.

சார்... ஒரு விசயம் சொன்னார்கள். உங்களுக்கு மஞ்சரி... என்றொரு முறைப் பெண் இருப்பதாகவும் அவளே... உங்களை கட்டிக் கொள்ள இருப்பதாகவும் சொன்னார்கள்...

திக்கித்திணறி ஒருவழியாய் சொல்லி முடிக்க சத்யேந்திரன் முகத்தில் அதிர்ச்சியலைகள் பரவி ஓடியது. சட்டென அவள் தோள் மீதிருந்த தன் கைகளை எடுத்தான்.

என்ன மஞ்சரி பற்றியா? என்றான் திகைப்பாய்.

அவள் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி உறுதி செய்தாள்.

அம்மா... இன்னும் மஞ்சரியை மறக்கவில்லையா? இன்னும் அதே நினைப்பில் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

முதன் முதலாய் அவனது கம்பீரமான முகத்தில் எரிச்சலும் அருவையுமாய் ஒரு உணர்ச்சி பரவியது. அதைக் கண்டு அதிசயமாகி அவனையே உற்றுப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள் வாணி.

10

சில நேரங்களில் நாம் நினைத்ததும் நடக்கும். நினைக்காததும் நடக்கும். அதே போல் தான் வாணி விசயத்திலும் நடந்தது.

அவள் பூரணி அம்மாளின் இந்த யோசனைக்கு என்ன ஆனாலும் சரி சம்மதிக்கக் கூடாது... சம்மதிக்கவே கூடாது... என பிடிவாதமாய்த்தான் இருந்தாள்.

ஆனால் பூரணி அம்மாளின் கெஞ்சல் அந்த உருக்கமான பேச்சு அவள் நிலையை மாற்றிக் கொள்ளும்படி ஆயிற்று. என்ன இருந்தாலும் வயதில் அவ்வளவு பெரியவர்கள், பணமும் செல்வாக்கும் உடையவர்கள், என் மகனைவிட்டுக் கொடு... என் சொந்தங்கள், எனக்கு வேண்டும் என்று சொல்லும் போது அவள் எப்படி மறுக்க முடியும்?

ஆனாலும்... இந்தப் பூரணி அம்மாளும் கெட்டிக்காரி தான்.

அவளிடம் விரட்டியோ மிரட்டியோப் பேசினால் எதிர்த்து மல்லுக்கு நின்று விடுவாள் என்பதை உணர்ந்து கெஞ்ச அல்லவா செய்கிறாள்?

இதில் ஒரு விசயம் வாணிக்கு கேலியாகவே தோன்றியது.

இன்னும் சத்யேந்திரன் அவளைத்தான் காதலிக்கிறேன் என்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லவில்லை. உறுதியாகத் தெரியாது. எல்லாமே பூரணி அம்மாள் மனதில் தோன்றிய யூகம்தான்!

அதை நேரிடையாய் சத்யேந்திரனிடமே உடைத்து விசயத்தை தெரிந்து கொள்ள பூரணி அம்மாளுக்கே முடியவில்லை. பின் வாணியால் எப்படி செய்ய முடியும்?

ஆனால் பூரணி அம்மாள் தலையில் அடித்து சத்யம் பண்ணாத குறையாய்த்தான் சொன்னாள்.

வாணி... அந்த விசயத்தில் நீ சந்தேகமே கொள்ளத் தேவையில்லை. சத்யேந்திரன் காதலிப்பது உன்னைத்தான். எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அவன் உன் அளவுக்கு எந்தப் பெண்ணையும் தன்னை நெருங்கிவிட்டதில்லை. நெருங்கிப் பழகவில்லை.

இந்த வார்த்தைகள் அவளை பெரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் தள்ளினாலும் அதையெல்லாம் ரசித்து மகிழக்கூடிய சூழ்நிலையில் அவள் இல்லையே?

எல்லாவற்றையும் விட்டுத் தள்ளிவிட்டு அல்லவா அவள் செல்ல வேண்டும்...! ஒருவேளை அவன் அவளை காதலித்திருந்தாலும் அவள் உதறித்தள்ள வேண்டுமாய்! அப்படி இம்முறை சத்யேந்திரனை மீறி அவள் முடிவு எடுத்தாக வேண்டும். அதன்படி செய்ய வேண்டும். எவ்வளவு பெரிய தண்டனை கொடுமை இது! அவளால்... அது... முடியுமா?

அவள் திகைத்து ஒருகணம் நிற்க எல்லாவற்றிற்கும் சரியான திட்டத்தையும் வழியையும போட்டு வைத்திருந்தாள் பூரணி

அம்மாள.

அத்திட்டப்படி அவள் சத்யேந்திரனிடம் பார்க்கும் செகரட்டரி வேலையை உதறித்தள்ள வேண்டும்.

திடீரென வேலையை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும்.

சத்யேந்திரன் லேசில் விடுவானா? காரணம் கேட்பானே? என்ன காரணம் சொல்வது?

அதற்கும் பூரணி அம்மாள் தயாராய் தில் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தாள்.

வேறொரு... கம்பெனியில் இதைவிட அதிக சம்பளம் தருவதால் அங்கு செல்வதாக அவள் கூற வேண்டும்...!

சரி.,. இவன் இப்படிச் சொன்னதும் சத்யேந்திரன், கூடுதல் சம்பளம் தானே உன் பிரச்சினை? என்னிடம்கேள். எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு தருகிறேன்.. என்று சொன்னால் அதற்கு என்ன பதில் சொல்வது?

வாணி இப்படியொரு கேள்வி எழுப்பி பூரணி அம்மாளைப் பார்க்க அவள் அதற்கும் தயாராய் விடை வைத்திருந்தாள்.

அப்படி சத்யேந்திரன் கிடுக்கிப்பிடி போட்டால்... இல்லை ஸார்.. ஒரே வேலையை செக்குமாடு போல் செய்து போரடித்துவிட்டது.. வேறொரு கம்பெனியில் வித்தியாசமாய் வேறு ஒரு வித வேலையைச் செய்ய ஆசைப்படுகிறேன்... என்று கூறி சமாளிக்க வேண்டும்.....

அதையும் மீறி சத்யேந்திரன் வற்புறுத்தினால், ஸாரி... சார்... எனக்கு இந்த வேலை பிடிக்கவில்லை... எனது ராஜினாமாவை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்... என பிடிவாதமாய் கறாராய் கூறிவிட வேண்டும்.

பூரணி அம்மாள் எல்லாவற்றையும் சாதாரணமாகவே சொல்ல...

தனது வட்ட விழிகளை உயர்த்தி அவனையே வெறித்தாள் வாணி.

இதுவெல்லாம் பேசுவதற்கு எளிது. ஆனால் பிடறியை உலுக்கியபடி நிற்கும் சிங்கம் போல் கம்பீர கர்ஜனையுடன் உட்கார்ந்திருப்பவர்களிடம் போய் இப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியுமா? இல்லை அவளிடம் எடுத்தெறிந்து முகத்திலடித்தாற்போல் பேசத்தான் அவளால் முடியுமா?

அவள் திகைக்க பூரணி அம்மாள் மறுபடி மறுபடி வாதிட்டது அவளை வேறு எந்த நிலையையும் எடுக்க முடியாமல் தவிக்க விட்டது.

சரி... அப்படி வேலையை விட்டு விட்டால்... அவள் கதி... அதன்பின் என்ன செய்வாள்?

அவள் கேள்விக்கு பூரி ம்மாள் கையில் ஒரு விசிட்டிங் கார்டை திணித்தாள்.

பார்... இது... நம் நகரின் பிரபலமான கம்ப்யூட்டர் மென்பொருள் கம்பெனி. இதை நடத்துகிற உரிமையாளர் எனக்கு ரொம்பவும் வேண்டியவர். அவரிடம உன்னைப் பற்றி பேசி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முன்பே செய்து விட்டேன். அங்கு உனக்கு சீனியர் புரோகிராமர் என்ற உயர்ந்த வேலை உனக்கு காத்திருக்கிறது. சம்பளமும் இப்போது இங்கு நீ வாங்குவது போல் இருமடங்கு. நான் ஒன்றும் அதன்பின் உன்னை கைவிட்டுவிட மாட்டேன் வாணி. உனக்கு உறுதுணையாய் பக்க பலமாய் இருப்பேன். உனக்கு எந்த உதவி தேவைப்பட்டாலும் நான் ஓடோடி வந்து விடுவேன்....

பூரணி அம்மாள் சொல்ல சொல்ல முழுவதையும் கேட்ட வாணி இன்னொரு சந்தேகத்தையும் எழுப்பினாள்.

சரி... ம்மா... நீங்கள் சொல்வது போல் வேலை விசயம் சரி... ஆனால் எனக்கு இந்த அறக்கட்டளை சேவையில்...

ஆதரவற்றோருக்கு உருவாக்கிய அன்பு இல்லப் பணிகளை கவனிப்பதில் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆர்வமும் உண்டு. அதைச் செய்யாமல் விலகி இருப்பது என் மனதை கஷ்டப்படுத்தும் என நினைக்கிறேனம்மா...

அவள் சொல்ல அதற்கு பூரணி அம்மாள் கூறிய பதில் அவளை அப்படியே அயரச் செய்தது.

அட... அந்த விசயம்தானே... அவ்வளவுதானே வாணி...? அதற்கும் என்னிடம் வழி இருக்கிறது. நான் தேவைப்படும் பணத்தை உனக்குத் தருகிறேன்... நீ உன் விருப்பப்படி நீ விரும்பும் அனாதை அன்பு இல்லம் ஒன்றை புதிதாய் உருவாக்கிவிடு. நீ நினைத்தால் உன்னால் முடியுமதானே? மேலும் அப்படிச் செய்வது புண்ணியமான நல்ல காரியம்தானே? அதற்கு கண்டிப்பாய் நான உதவுகிறேன். நீ கவலையை விடு வாணி....

இப்படி பூரணி அம்மாள் சொல்லும்போது மேற்கொண்டு அவள் என்ன செய்ய முடியும்?

அப்படியே வாயடைத்துதான் போனாள் வாணி.

இதற்கு மேல் பூரணி அம்மாளிடம் எதையும் வாதிட முடியாது. எந்த சாக்கும் சொல்முடியாது என்பது வாணிக்கு புரிந்து போயிற்று.

அதற்குப்பின் பூரணி அம்மாளின் திட்டத்திற்கு அவள் சம்மதிப்பதை தவிர வேறு வழியும் இல்லை என்பது தெரிந்தாயிற்று.

ஆனால் ஒன்று. பூரணி அம்மாள் போன்ற ஆட்களை ஜென்மத்திலும் மறக்க முடியாதுபோல் தோன்றிற்று.

கெஞ்சி, காலில் விழுந்தாவது தங்களது காரியத்தை சாதித்துக் கொள்வார்கள்.

ஆனால் இப்படி கெஞ்சி சாதிப்பதும் ஒருவித கட்டளைதானே!

யோசித்தவள் மேற்கொண்டு எதுவும் தோன்றாதவளாய்

இமைகள் விரிய விழிக்கத்தான் செய்தான்.

அந்த விழிப்பு மறுநாள் சத்யேந்திரன் முன் ராஜினாமா லெட்டரை நீட்டி விட்டு அவள் நிற்கும் வரை தொடர்ந்தது.

சத்யேந்திரன் லெட்டரை வாங்கியவன், என்ன? என்றான் பார்வையாலே.

சார், இது என் ராஜினாமா கடிதம் நான் இந்த வேலையை விட்டு விலக விரும்புகிறேன்... என்றாள் சுருக்கமாய் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

என்ன... என்ன உளறுகிறாய்..? என்றான் சத்யேந்திரன் சட்டென மாறிய முகபாவத்துடன்.

உளறவில்லை சார். உண்மை உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். நான் எனது வேலையை ராஜினாமா செய்கிறேன். தயவு செய்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்...

கிளிப்பிள்ளைக்கு சொல்லிக் கொடுத்து சொல்வது போல் தான் மனதில் கோர்த்து வைத்திருந்த வார்த்தைகளை படபடவென சொன்னாள்.

அவன் சத்யேந்திரன் அதிர்ச்சி பொங்க ஸீட்டை விட்டு எழுந்துவிட்டான்.

என்னாயிற்று... உனக்கு...? திடீரென... ஏன் இப்படி உளறுகிறாய்...? என்றான் மறுபடியும் கோபம் குறையாதவனாய்.

இல்லை யார்... இது திடீரென எடுத்த முடிவு இல்லை. ரொம்ப நாளாய் என் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்த விசயம். உங்களிடம் எப்படிச் சொல்வதென்று தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன்...

அவள் சொல்லி முடிக்க அவன் கைகளைத் தட்டியபடி. இப்போதுதான் தைரியம் வந்ததாகும். நல்ல தைரியசாலிதான்! வேலை கொடுத்த என்னிடமே முகத்திலடித்தாற்போல் ரசைனிங்

லெட்டரை நீட்டுகிறாய்...? என்றவன் அதே கோபத்துடன் அவளை உறுத்துப் பார்த்தான்.

இதோ... பார்... வாணி; நீ வேலை பார்ப்பதும் பார்க்காததும் உன் இஷ்டம். ஆனால் நீ வேலையை விடுவதற்கான சரயான காரணத்தை என்னிடம் சொல்லியாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன் ராஜினாமா ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்...

தெளிவாய் கணீர்க்குரலில் அவன் பேசிய போது அவளும் அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

தெளிவாய் கணீர்க்குரலில் அவன் பேசிய போது அவளும் அவனையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

இவனிடம் சொல்ல முடியுமா?

எல்லாவற்றுக்கும் உன் தாய் தான் காரணம். உன்னைப் பார்க்கக் கூடாதாம். உன் முகத்திலேயே இனி விழிக்கக் கூடாதாம்...! இதற்கு இந்த வேலையை விடுதல் ஒன்று தான் வழி என்று!

சார்... நான் சொல்வது உண்மையான காரணம்தான் எனக்கு இன்னொரு கம்பெனியில் நல்ல சம்பளத்தில் நல்ல வேலை கிடைத்திருக்கிறது... என்றவள் பூரணி அம்மாள் சொல்லிக் கொடுத்த ஐடியாக்கள் ஞாபகம் வர, அதாவது சார்... செக்கு மாடு போல் ஒரே வேலையைச் செய்து போரடித்து விட்டது சார்... அதனாலே வேறு வேலையைத் தேடிச் செல்கிறேன். என்னை நம்புங்கள்... என்றாள் குரல் கம்ம...

அதற்குமேல் அவளால் பேச முடியவில்லை. பேசினால் கண்கள் கலங்கி அழுதாலும் அழுது விடுவாள். அப்படி அழக் கூடாது என்ற இறுமாப்புடன் அவள் உதட்டைக் கடிதது சிரமத்துடன் உணர்ச்சிகளை அடக்கினாள்.

இம்முறை அவள் சொன்ன பதிலால் அவன் முகஇறுக்கம்

பெரிதும் தளர்ந்து பளீர் புன்னகை பிறந்தது.

அட... செக்கு மாடு போல் இந்த வேலையும் நாங்களும் உங்களுக்கு அலுத்துப் போய்விட்டோமோ..?

சொல்லியபடி, அவள் பக்கம் வந்து அவளை மேலும் கீழுமாக பார்த்தவாறு சுற்றி வந்தான்.

அவள் உதட்டை அழுந்தக் கடித்தபடி உணர்ச்சிப் பிழம்பாய் நின்று கொண்டிருப்பதை உற்றுக் கவனித்தான்.

இரண்டு நிமிட அமைதிக்குப் பிறகு உன் ராஜினாமாவை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்...! என்றான் சலனமற்ற குரலில்...

11

இராமன் காட்டுக்குச் சென்றால்தான் பரதனுக்கு பட்டாபிசேகம் செய்ய முடியும். அவனை அரியணையில் ராஜாவாக ஏற்ற முடியும் என அவனது தாய் கைகேயி நம்பினாள். அதன்படியே தசரத சக்கரவர்த்தியிடம் வரம் கேட்டாள். இராமனை காட்டுக்கு அனுப்பினாள்.

அதுபோலத்தான் பூரணி அம்மாள் வாணியைச் சொன்னாள். சதயேந்திரன் அவள் நினைப்பில் காதல் கொண்டு அலைகிறானாம். அவன் மனதை மாற்ற, அப்படி மனம் மாறி அவன் மஞ்சரியை மணக்க அவள் விலகிச் செல்ல வேண்டுமாம்.

வெறும் வேலையை விட்டு விலகினால் இப்படித்தான் தேடித்தேடி அவளைப் பார்க்க வருவானாம். தொந்தரவு செய்வானாம் அவளின் இந்த தொல்லையில் இருந்து தப்பிக்க... அவள் உடனே யாரையாவது திருமணம் செய்துவிட்டால் இனி இவள் கிடைக்கமாட்டாள் என அவனும் மனம் மாறிவிடுவானாம்!

இது ஒன்றுதான் வழியாம்! வேறு வழி இல்லையாம்!

பூரணி அம்மாள் கனியை அல்ல... கடப்பாறையையே மெல்ல மெல்ல அவள் நெஞ்சத்தில் ஏற்ற.. திடுக்கிட்டுப் போய்தான் நிமிர்ந்தாள் அவள்.

என்னம்மாள... சொல்கிறீர்கள்... நான் கல்யாணம் செய்து கொள் வேண்டுமா?

ஆமாம்.. வாணி...

யாரை...?

யாரையாவது...? என விட்டேற்றியாய் பூரணி அம்மாள் சொன்னவள் மறுகணமே சுதாரித்து, நீ ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம். நானே உனக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாய் பார்த்து கட்டி வைக்கிறேன்...! என்றாள்.

சரிதான்... இதுவேறயா? ஏதோ கொஞ்சம் அவள் சொல்வதெல்லாம் வாணி தலையாட்டினால், அதற்காக அவளை ஒரேயடியாய் இளிச்சவாய்த்தனம் கொண்டவள் என்று முத்திரை குத்தி விட்டார்களே இந்த பூரணி அம்மாள்?

துணுக்குற்றுத்தான் வாணி நிமிர்ந்தாள்.

அம்மா... நீங்கள் நினைப்பது போல் கல்யாணம் என்பது சாதாரண விசயமல்ல...

அது எனக்குத் தெரியாதா வாணி? ஆயிரங்காலத்து பயிராயிற்றே...

பழைய பல்லவியை பூரணி அம்மாள் பிடிக்க ஆரம்பிக்க அவசரமாய் குறுக்கிட்டாள் வாணி.

அம்மா... நான் அதைச் சொல்லவில்லை. என்னால் இப்படி திடுதிப்பென்று கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாது. அது பற்றி

யோசிக்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை.

"நீ... சொல்வது புரிகிறது வாணி... ஆனால் என்றாவது ஒருநாள் இதுபற்றி யோசிக்கத்தானே போகிறாய்? திருமணம் பற்றி முடிவெடுக்கத்தானே போகிறாய்..?"

"இருக்கலாம். இதை அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் தானே அம்மா...."

வாணி மறுக்க... பூரணி அம்மாள் விடாது விரட்டினாள். "இல்லை... வாணி, நீ நினைப்பது போல் காலமும் நேரமும் நமக்கு எப்போதும் காத்திராது. நாம் தான் கிடைக்கிற சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி நல்ல ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும், மேலும்..."

"சொல்லுங்கள்...."

"இதுபற்றி... இப்படி நான் திடுதிப்பென்று பேசவும் கூடாது. உன்னிடம் கேட்கவும் கூடாது. நிதானமாய் உன்னை யோசிக்க விட்டே பேசவேண்டும். அதவும் இங்கு வைத்து அல்ல. உன் வீட்டில் வைத்து வரும் ஞாயிறு உன் வீட்டுக்கு வருகிறேன்". உன் அத்தை கோதைநாயகியிடமும் பேசுகிறேன். நாம் ஒரு நல்ல முடிவு எடுப்போம்... என்றபடி தன் நீண்ட உரையை முடித்து கிளம்பிவிட்டாள் பூரணி அம்மாள்.

வாணிதான் அதன்பின் அவஸ்தையாய் சங்கடமாய் நேரத்தைக் கழித்தாள். இந்த பூரணி அம்மாள் சொன்னார்கள் என்பதற்காக அவர்கள் சொல்கிற மாதிரியெல்லாம் ஆடி வேலையைக் கூட விட்டாயிற்று.

"இனியும் தொடர்ந்து வற்புறுத்தினால் எப்படி?"

"இந்த விசயத்திடில், கண்டிப்பாக உங்களுக்கு உதவமுடியாது. என்னை விட்டு விடுங்கள்... என சொல்லி விட வேண்டும் என்று

உள்ளூர வாணி முடிவெடுத்திருந்தாள்.

இங்கு இப்படி விசயங்கள் நடந்து கொண்டிருக்க.. மறுநாள் வழக்கம் போல் அலுவலகம் முடிந்து கிளம்பியவள் பஸ் ஸ்டாப் ஓரமாய் அவள் வருகையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் சத்யேந்திரனின் காரை கோபமாகவே பார்த்தாள்.

என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் இவன்?

தினம் தினம் இவன் வருவதும் பார்க், பீச் என அழைத்துச் செல்வதும்;... என்ன நினைப்பில் இப்படியெல்லாம் செய்கிறான்?

இன்று இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிட வேண்டுமமை;. இவனின் செய்கைக்கெல்லாம் முடிவு என்னவென்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அவள்... பூரதணி அம்மாள் என்னடா வென்றால் புதுசு புதுஸாய் குண்டுகளைப் போட்டு அவளைக் குழப்புகிறாள் என்றால்.. இவனும் தன் பங்குக்கு இப்படி புதிர் நடவடிக்கைகளால் குழப்புகிறானே! விடக் கூடாது! இவர்கள் இஸ்டம் போல் உருட்டி விளையாட என் தலைதானா கிடைத்தது?

அதே வேகத்துடன் டக்கென கார் கதவைத் திறந்து அவனுக்கு பக்கத்து ஸீட்டில் உட்கார்ந்து டொப்பென (அவளது கோபம் தெரிய வேண்டுமாம்) கதவை ஓங்கிச் சாத்தினாள்.

உங்களிடம் நிறைய பேச வேண்டும்... என்றாள் அதே இறுக்கமான குரலில்.

அவன் சத்யேந்திரன் மூக்கு நுனி சிவக்கும் அவள் கோபத்தை எல்லாம் ரஸித்துப் பார்த்தான்.

தாராளமாகப் பேசுவோம்... என்றபடி காரை பொட்டானிக் கார்டன் என்று சொல்லப்படும் பெரிய பூங்காவை நோக்கி செலுத்தினான்.

அரை மணி நேர பயணத்திற்குப் பின் கார் பூங்காவில் நின்றது.

வரும் வழி நெடுக அவனிடம் என்னென்ன பேச வேண்டும் எப்படியெல்லாம் பேச வேண்டும் என நினைத்திருந்த வாணி அதே வேகத்தில் இறங்கி அவனிடம் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

மிஸ்டர் சத்யேந்திரன்... என்று ஆரம்பித்தாள் தனது கோபமான குரலில்.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டு சத்யேந்திரனே ஒரு கனம் திடுக்கிட்டுப் போனான். சார்... மோர்... என்று சொல்லி கெஞ்சுபவளுக்கு தனது பெயரைச் சொல்லி அழைக்குமளவுக்கு தைரியம் வந்து விட்டதா? என நம்பமுடியாமல் தான் பார்த்தான்.

ஆனால் அதையெல்லாம் வாணி பொருட்படுத்தாதவளாய் அடுத்த கேள்வியை வீசினாள்.

இதோ... பாருங்கள்... உங்களிடம் வரிசையாய் சில கேள்விகளை நான் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் டக்டக்கென பதில் சொல்ல வேண்டும் புரிகிறதா?

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு கோபம் குறையாத இறுக்கத்துடன் அவள் கேட்க அவனும் பவ்யத்துடன் கைகளை கட்டிக் கொண்டான்.

உத்தரவு... மகாராணி. கேளுங்கள்... என்றான்.

நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்வதற்கு அர்த்தம் என்ன.. சொல்லுங்கள்? என்றாள் முதல் கேள்வியாய்.

இப்படி என்றால்... எதை தாங்கள் கேட்கிறீர்கள் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள் மேடம்...

அதாவது... நான் உங்கள் கம்பெனியை விட்டு வெளியே சென்று விட்டேன். இன்னமும் ஏன் என் பின்னால் வரவேண்டும்? எதற்காக

தினம் காரில் வந்து காத்திருக்கிறீர்கள்...?

ஓ... அதுவா...? நட்பு... நட்பு முறையில் என்று வைத்துக் கொள்ளேன். நல்ல நண்பர்களை நாமே தேடிப் போய் பேசுவது இல்லையா? அதுபோல் தான் இதுவும்...

சாதாரணமாய் அவன் விளக்கம் சொல்ல அவளுக்கு எரிச்சலே வந்தது.

இந்த விளையாட்டுப் பேச்செல்லாம் இங்கு வேண்டாம். சீரியஸாகவே சொல்லுங்கள்... என்றாள் அதே கண்டிப்பு குரலில்.

அவன் தலையை மேலும் கீழும் அசைத்தவன், நானும் சீரியஸாகத்தான் சொல்கிறேன். நீ என் செகரட்டரியாக வேலை பார்த்ததால் நமக்குள் நல்ல நட்பு இருக்கிறது. இப்போது வேலைக்காக நீ இன்னொரு கம்பெனிக்குச் சென்றாம் அந்த நட்பு அப்படியே இருக்கிறது. நல்ல விதமாக தொடர்கிறது....

அவன் சொன்ன விளக்கம் குழப்பத்தில் அவளை சுற்றியடிக்க... அவள் கேட்பதற்கு முன் அடுத்த கேள்வியை அவன் வீசினான்.

நான் காரில் வந்து கூப்பிட்டது பற்றி இவ்வளவு கேட்கிறாயே. ? நீ... அப்படி நான் வந்து அழைத்ததும் மறுக்காமல் எப்படி காரில் ஏறினாய்? எதனால் வந்தாய்?

அவன் கேள்வியை அடுக்க அவளுக்கு கரிரென்றது.

அவன் கேட்பது சரிதானே! அவன் கூப்பிட்டால் இவளுக்கு புத்தி எங்கே போயிற்று? அதற்காக காத்திருந்தவள் போலத்தானே குதி போட்டுக் கொண்டு ஏறினாள்?

அதற்கு அவள் என்ன காரணத்தைச் சொல்வாள்? என்ன விளக்கத்தைச் சொல்வாள்?

அவள் முதல் முறையாய் தடுமாற அவனே அதற்கான பதிலையும்

விளக்கமாகச் சொன்னான்.

அதாவது... நட்பு தானே? அதே நட்பை என்னிடம் நீ பாராட்டுவதால்தான்.. நீயும் நான் அழைத்ததும் மறுபேச்சின்றி கிளம்பி வந்து விட்டாய் என்ன நான் சொல்வது சரிதானே?

அவன் விளக்கமளித்து கேட்கவும் அவள் திணறத்தான் வேண்டியிருந்தது. அ... அ... ஆமாம்.. நீங்கள் சொல்வது... சரி... நட்புதான்... நட்புதான்! என்றாள் அவளையறியாமல்.

அடுத்து என்ன கேள்வியைக் கேட்க என தடுமாற்றமும் அவளுள் ஏற்பட்டது. பேசாமல் பூரணி அம்மாள் சொல்லும் விசயத்தை எல்லாம் பட்டென இவனிடம் போட்டு உடைத்தால் கூட என்ன...? என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால்... அ து சரியல்ல... என இன்னொரு மன்து அவளுள்ளே எழுந்து தடுத்தது. ஒன்று பூரணி அம்மாள் சொல்றபடி செய்ய முயல வேண்டும். இல்லை உங்கள் சொல்படி நடப்பது என்னால் இயலாது என்று சொல்லி விட்டு நகன்று விட வேண்டும். அதைவிட்டு விட்டு பூரணி அம்மாள் சொல்வதை இவனிடம் சொன்னால்... அது தாய்க்கும் மகனுக்கும் இடையே சண்டையை மூட்டி விட்டது போல் அல்லவா ஆகிவிடும். அந்தப் பழி நமக்கு எதற்கு?

யோசித்தவள் வேறு என்ன செய்யலாம் என தனது தலையைச் சாய்த்து விழிகளை விரித்து சிறிது நேரமாய் அதே போஸில் நின்று கொண்டிருக்க... அவளது அந்த கோலத்தைப் பார்த்து ரஸித்தவாறே சத்யேந்திரன் அவள் பக்கம் நெருங்கினான்.

சார்... என்றாள் அழுத்தமான குரலில்.

ம்ம்... கேளு....

நான் கேட்பதற்கு கொஞ்சம் தெளிவாய் எனக்கு புரிகிற மாதிரி பதில் கூறுங்கள்... ப்ளீஸ்...

ம்...ம்...

நீங்கள் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள்? நான் உங்கள் அலுவலக வேலையை விட்டு நின்று விட்டேன். இனியும் என்னைத்தேடி என் பின்னாலே வருகிறீர்கள். கேட்டால் நட்பு அது... இது என்று எதையோ சொல்கிறீர்கள். அதனால் இனியும் குழப்பமாய் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்....

அவள் குரல் இறங்கி கெஞ்சுவது போல்தான் கேட்டாள்.

அவனும் அவளது நிலையை பரிதாபமாய்த்தான் பார்த்தான்.

ம்ம்... சரி... நீ இவ்வளவு கேட்பதனால் நானும் அந்த உண்மையை சொல்லட்டுமா?

சொல்லுங்கள்...

என் மனதில் என்ன இருக்கிறது... நான் என்ன நினைக்கிறேன்... என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தானே... நீ விரும்புகிறாய்... கேட்கிறாய்.?

அ...அ.... ஆ...ஆமாம்.... அவள் திக்கித் திணறிச் சொல்ல... நிதானமாய் உற்று அவன் கண்களைப் பார்த்தான்.

அதற்கான சரியான பதில் என்ன தெரியுமா?

சொல்லுங்கள்.

உள்ளபடி உன் மனதில் என்ன இருக்கிறதோ... நீ என்ன நினைக்கிறாயோ... அதையே நானும் எண்ணுகிறேன்... நினைக்கிறேன். அதனால் நீ என்னை இப்படி கேள்வி கேட்பதற்குப் பதில் கண்ணாடி முன் நின்று உன்னையே கேள். உனக்குப் புரியும்... எல்லாம் விடைகளும் தெரியும்...!

பிடிகையாய் சொல்லிவிட்டு அதே வேகத்தில் விறுவிறுவென அகன்றான் அவன்.

12

வாணிக்கு ஒரே அதிர்ச்சிதான்.

அன்பு இல்ல வேலை முடிந்து திரும்பியவள் முகம் கழுவி முன் ஹாலுக்கு வந்தபோது... எதிரே பூரணி அம்மாள்.... கூடவே அந்த கல்யாண புரோக்கர்!

பூரணி அம்மாள் அத்தை கோதைநாயகியைத் தேட உள்ளே சமையற்கட்டிலிருந்து பெரிய கும்பிடு போட்டவாறு ஓடிவந்தாள் அவள்.

எல்லோரும் அமர்ந்து பேசப் பேச வாணிக்கு விசயம் புரிந்தது.

பூரணி அம்மாள் முன்பு அவளிடம் சொன்ன கல்யாண பேச்சை மறக்கவில்லை. மறுபடியும் ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அவள் வாணி கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாம். நல்ல இடம் ஒன்று தரகர் மூலம் வந்திருக்கிறதாம். அவள் அப்படி திருமணம் செ ய்து கொண்டால் சத்யேந்திரன் அவளை மறந்து.. மஞ்சரியை மணப்பானாம். வாணியிடம் இருந்து இந்த ஒரு உதவியை மட்டும் அவள் எதிர்பார்க்கிறாளாம்!

பூரணி அம்மாள் எல்லாவற்றையும் கோதைநாயகியிடம் சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தைப் பார்க்க... அவள் திரும்பி வாணிமுகத்தைப் பார்த்தாள்.

அதற்கு பூரணி அம்மாள் கூட்டி வந்த கல்யாணத்தரகரும் தன் பங்கிற்கு, அம்மா.. பையன் நல்ல குடும்பத்தைச் சார்ந்தவன்... சிப்பிங் கம்பெனி ஒன்றில் கௌரவமான வேலையில் இருக்கிறான். நல்ல வசதியான குடும்பத்தில் இருப்பதால்... சீர், நகை நட்டு என எதையும

அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மணப்பெண் கட்டிய புடவையுடன் வந்தால் போதும். புன்னகையே எங்களுக்கு பொன் நகை என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டார்கள். அதனால் நீங்கள் சம்மதம் மட்டும் சொன்னால் போதும். இந்த சம்பந்தத்தை நல்லபடியாக பேசி முடித்து விடலாம்... என பெரிய லெக்சர் கொடுத்து நிறுத்த... எல்லோரும் வாணியின் முகத்தையே ஆர்வமாய் பார்க்க ஆரம்பித்தனர்.

மற்ற நேரமானால் பூரணி அம்மாளின் இந்த ஏற்பாட்டிற்கு முகத்திலடித்தாற் போல் எதையாவது அவள் கூறிவிடமுடியும். ஆனால் இப்போது அவளுக்கென்று அன்பு இல்லம் ஒன்றை நிறைய பொருட்செலவில் உருவாக்கி அவள் ஆசைப்பட்டது போல் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொடுத்திருக்கும் நேரத்தில் அப்படி எடுத்தெறிந்து அவர்களை பேசிவிட முடியாது.

யோசித்துச் சொல்கிறேன்... என்று அப்போதைக்குச் சொல்லி வவிசயத்தைச் சமாளித்தாள் வாணி.

ஆனால் இந்த விசயத்திலிருந்து முழுமையாய் தப்பிப்பது எப்படி என்றே அவள் சிந்தனை ஓடிற்று.

பூரணி அம்மாள் அவளிடம் மட்டுமில்லாமல் அத்தை கோதை நாயகியிடமும் விசயத்தை தெளிவுப்படுத்தி வாணியை எப்படியாவது சம்மதிக்க வைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

வாணியின் நிலையும் இந்த திருமண விசயத்தில் குழப்பமாகவே இருந்தது. முன்பு போல் பூரணி அம்மாள் வெறும் பேச்சோடு கேட்டிருந்தால்... முகத்திலடிததாற் போல் ஒரேடியாய் மறுத்திருப்பாள்.

ஆனால் இப்போது பத்து லட்ச ரூபாய் செலவில் அன்பு இல்லம் ஒன்றை ஏற்படுத்த அதை பராமரிக்கும் முழு பொறுப்பையும் அவளிடம் ஒப்படைத்திருந்ததால்... அவளால் பூரணி அம்மாளின்

கோரிக்கையை தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை.

மேலும் இப்போதைய சூழலில் அவள் எதிர்காலம் பற்றியோ திருமணம் பற்றியோ எவ்வித யோசனையும் செய்யவில்லை.

என்றாவது ஒருநாள் இதுபற்றி யோசித்து முடிவெடுக்கத்தானே போகிறாய். அதை இப்போது செய்தால் என்ன? என்று தான் பூரணி அம்மாள் பேச்சால் அவளை மடக்கினாள்.

அதைவிட்டால் பூரணி அம்மாள் வேறுவிதமாக குடைவாள்.... உண்மையைச் சொல் வாணி... சத்யேந்திரன் விரும்பினாலும் நீ அவனை விரும்பப் போவதில்லை தானே? உனக்கு அவன் மேல் பிரியம் இல்லைதானே? என்பாள்.

இது போன்ற கேள்விகளுக்கு வாணி என்ன பதில் சொல்வாள்? அவளால் என்ன பதில்தான் சொல்லமுடியும்?

ஆனாலும் வாணியை விடாப்பிடியாக ஒரு சந்தேகம் விரட்டியது. அதையும் பூரணி அம்மாளிடமே கேட்டாள்.

சரிதான்.. நீங்கள் சொல்வது போல் வேறு ஒருவரை நான் கட்டிக் கொண்டால்... சத்யேந்திரன் மனமாறி விடுவாரா? மஞ்சரியை மணந்து கொள்ள சம்மதிப்பாரா? என்றாள்.

அவளது கேள்விக்கு பூரணி அம்மாள் பலமாய் தலையசைத்தாள். கண்டிப்பாக அப்படி நடக்கும் வாணி. நீ இல்லை என்றதும் அவன் மனம் மாறிவிடுவான். அவன் விரும்புகிறானோ இல்லையோ... எனக்காக... என் பேச்சுக்காகவாவது மஞ்சரியை கட்டிக் கொள்வான். நானும் சம்மதிக்க வைத்துவிடுவேன்...!

இப்படிச் சொல்லும்போது அவள்... என்ன சொல்லுவாள்? காக்காய் உட்கார பனம் பழம் கண்டிப்பாக விழும் என்று நம்புபவர்களை என்ன சொல்வது?

மேலும் இது எல்லாவற்றும் சூத்ரதாரி போல் விளங்கும்

சத்யேந்திரனை நினைத்து வெகுவாய் சினம் கொண்டாள். அவன்தானே இவை எல்லாவற்றுக்கும் காரணம்? செய்வதையெல்லாம் செய்து விட்டு ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் அலுவலகத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொள்கிறான்?

யோசித்தவள் இந்த பிரச்சினைக்கு தீர்வு அவன்தான் அவனிடம் தான் கேட்க வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தாள்.

அன்று மாலையே அவன் தேடிச் சென்றாள்... முக்கியமான விசயமொன்று பேச வேண்டியிருக்கிறது.. என்றதும் அவனே மறுபேச்சில்லாமல் வெளியே அழைத்துச் சென்றான்.

ஆள் அரவமற்ற அமைதியான சூழலில் வண்டியை நிறுத்தி. சொல்லு... என்ற போது வாணி எப்படி ஆரம்பிப்பது எதைச் சொல்லுவது என திணறத்தான் செய்தாள்.

பின் ஒருவாறு சமாளித்து நீங்கள் யாரையாவது விரும்புகிறீர்களா? என்றாள் சலனமற்ற குரலில்.

அவன் தனது பெரிய நெற்றியைச் சுருக்கினான்.

எதற்கு இப்படிக் கேட்கிறாய் என நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா? என்றான்.

வாணி தொண்டையைச் சரி செய்து கொண்டாள். சார் ஒரு ஆண்மகன் அதுவும் உங்களைப் போல கம்பீரமும் மதிப்பும் கொண்ட ஆண் ஒரு பெண்ணை விரும்பினால் நேரிடையாக சொல்லிவிட்டு செல்வதுதானே நல்லது... அதுதானே அவருக்கு அழகு? அதைவிட்டு விட்டு நழுவிச் செல்வது கோழைத்தனம் அல்லவா?

அவன் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டான்.

நன்றாகத்தான் பேசுகிறாய்... நீ..! அப்படி அந்த கோழைத்தனத்தை யாரிடம்... அதுவும் என்னிடம் இருக்கிறதென்று

முடிவு பண்ணிவிட்டாயா? அப்படிப்பட்ட கோழையா நான்?

சீறலாய் அவன் கேட்ட போது அவள் பதிலைக் கவனமாய் தேடத்தான் வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் இப்பிரச்சினையில் பூரணி அம்மாளின் பெயரையோ அவர்கள் சொன்னதையோ தப்பித்தவறி சொல்லிவிடக்கூடாதே!

யோசித்தவள் அதே கவனத்துடன் பேசினாள். சார், ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். சில காரணங்களுக்காக இந்த விசயத்தில் நான் வெளிப்படையாகப் பேச முடியாது. அதனாலோ பூடகமாகவே சொல்கிறேன். நான் எதைச் சொல்கிறேன் என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்... அதனால் இவ்விசயத்தில் இனியும் பிடிவாதம் பிடிக்காமல் நீங்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டும்... என்பதே எனது கோரிக்கை... அப்படிச் செய்வீர்களா? ப்ளீஸ்....

உறுதியாய் ஆரம்பித்து கெஞ்சலாய் கெஞ்சி அவள் முடித்த போது அவன் தன் உதடுகளின் புன்னகையை பெரிதாக்கினான்.

அவளுக்கோ ரொம்பவும் லாவகமாய் அவனுக்குப் புரியும்படி விசயத்தைச் சொல்லிவிட்டோம் என்ற திருப்தி!

அவன் சிரித்தவன், நீ பூடகமாக சொல்வது போலவே... நானும் பூடகமாய் ஒரு கதையைச் சொல்கிறேன். அதன் மூலம் நீயும் நான் நினைப்பதை புரிந்து கொள்... என்றவன், என்னது கதையா? என அவள் திடுக்கிட்டதைப் பொருட்படுத்தாமல் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

வாணி, ஒரு சமயம் அரிச்சந்திர மகாராஜன் வேட்டையாட காட்டுக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு காட்டில் கவர்ச்சிகரமான கண்களை உடைய பேரழகியான ஒரு பெண் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். உடனே திடுக்கிட்டு அவள் அழும் காரணத்தைக் கேட்டான். அவளோ, மகாராஜா, மகா தபஸ்வியான விசுவாமித்திர முனிவர் என்னை முன்விட்டு அகோரமான தவம்

செய்கிறார். அதனாலே நான் பயந்து மன உளைச்சல் கண்டு கண்ணீர் விடுகிறேன்... என்றாளாம். உடனே மன்னன் கோபம் கொண்டு விசுவாமித்திரரிடம் போய் கோபமாய் அவரிடம் சண்டை போடுகிறான். அதில் வெகுண்டு கோபம் கொண்ட விசுவாமித்ரர் அவனது ராஜ்யத்தையே சூழ்ச்சி செய்து கைப்பற்றுகிறார். அவனை மன்னர் பதவியிலிருந்தும் முடி துறக்க வைக்கிறார்....

கதையை சொல்லிவிட்டு நிறுத்திய சத்யேந்திரன், இந்தக் கதையை நன்றாக உன் மனதிடல் ஓடவிட்டுப்பார். அரிச்சந்திர மகாராஜா போல் ஏமாந்து கொண்டிருப்பது, பிறர் சூழ்ச்சிக்கு பலியாகிக் கொண்டிருப்பது யாரென்று உனக்குப் புரியும்...!

13

சத்யேந்திரனிடம் பேசினால் ஏதாவது விடிவு கிடைக்கும் பிரச்சினை தீரும் என நம்பித்தான் வாணி போனாள்.

ஆனால் அவனோ பிரச்சினை என்னும் குட்டையை குழப்பி மீன் பிடிப்பவனாகவே அவளிடம் பேசியது போல் உணர்ந்தாள்.

அவன் பேசியதிலும் சரி அவன் சொன்ன கதையிலும் சரி அவளால் ஒன்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தெளிவும் பெற முடியவில்லை. குழப்பமே மிஞ்சியது.

அந்த குழப்பத்தை மேலும் அதிகரிக்கும் வகையில் தினம் பூரணி அம்மாள் வேறு வந்து, திருமணம் பற்றி முடிவெடுத்தாயா வாணி? என நச்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

ஒரு கணம் யோசித்துப் பார்த்தால் வாணிக்கு பூரணி அம்மாள் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாய் நினைத்து மேலும் மேலும் கட்டிடம் எழுப்புவதாய் தோன்றியது.

அதை எத்தனையோ முறை அவள் விளக்க முயன்றாலும் அவளது கருத்தை நம்ப மறுது; தாள் பூரணி அம்மாள்.

இல்லை வாணி... அவன் விரும்புவதை உன்னைத்தான் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்....

ஐயோ! எதை வைத்து அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? உங்களிடம் வெளிப்படையாகச் சத்யேந்திரன் இதுவரை சொல்லியிருக்காரா?

இல்லை. ஆனால் அவனை பெற்றவவள் நான்தானே? அவனது ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் அர்த்தம் தெரியும்...

சரி... அம்மா... நீங்கள் சொல்கிறபடியே வைத்துக்கொள்வோம். நீங்கள் என்னிடம் சொல்வது போல் அவரை ஒருநாள் உட்கார வைத்து விளக்கமாகச் சொன்னால்... புரிந்து கொள்ள மாட்டாரா? மஞ்சரியை திருமணம் செய்து கொள்வது பற்றி யோசிக்க மாட்டாரா?

அதற்கும் பூரணி அம்மாள் அலுத்தாள்.

ஒரு முறை அல்ல... எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பார்த்து விட்டேன். அவன் கேட்க மறுக்கிறான். பிடிவாதம் பிடிக்கிறான்...

பிடிவாம்... என்றால்... என்னை... வாணியை கட்டப் போகிறேன் என்றா... பிடிவாதம்?

பூரணி அதையும் மறுத்தாள்.

அப்படி இல்லை... அவன் மனதில் ஒரு பெண் இருக்கிறாளாம்... அவளைத்டதான் கட்டுவானாம். அது யாரென்றும் இப்போது சொல்ல மாட்டானாம். சமயம் வரும்போது சொல்வானாம்..!

விசயம் இப்படி இருக்க... அது நான்தான் என்று எப்படி முடிவு பண்ணினீர்கள் அம்மா?

ஆற்றாமையாய் வாணி கேட்க பூரணி அம்மாள் அதை

உறுதியைத் தொடர்ந்தாள்.

இதில் குழப்பமே இல்லை வாணி, அவன் விரும்புவது உன்னைத்தான். நீ மட்டும் நான் சொன்னபடி செய்தால் அவன் மனம் மாறி விடுவான். மஞ்சரியை திருமணம் செய்து கொள்வான்....

வாணிக்கு அதற்கு மேல் பூரணி அம்மாளிடம் என்ன பேசுவதென்று தெரியாது.

உதடுகளை இறுக்க மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்து விடுவாள்.

ஆனால் பூரணி அம்மாள் அவளை மூளைச் சலவை செய்வது போல் தான் தினம் நேரம் ஒதுக்கி இதுபற்றி பேசினாள்.

வாணிக்குத்தான் என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

பூரணி அம்மாள் அவளிடம் பேச்சு வார்த்தை நடத்திக் கொண்டே இன்னொருபுறம் கல்யாண வேலைகளை முடுக்கி விட்டாள்.

தரகர் மூலம் அவள் ஏற்பாடு செய்திருந்த மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள், அவர்கள் குடும்பத்துப் பெண்கள், ஒருநாள் அன்பு இல்லத்துக்கே வந்து வாணியிடம் பேசும் சாக்கில் பெண் பார்க்கும் படலமும் நடந்தது.

ஏப்ரல் 1 அன்று கடைகளில்
அடுத்த... வெண்ணிலா வெளியீடு
அகிலா கோவிந்த் எழுதும்
"மனம் விரும்புதே உன்னை...!"
பரவசமான நாவல்!
படிக்க தவறாதீர்கள்!

இரண்டு நாள் கழித்து பூரணி அம்மாள் சொன்னபோது தான் அவளுக்கு அந்த விசயமே புரிந்து.

வாணி நேற்று உன்னிடம் சில பெண்கள் பேசி விட்டுச் சென்றார்களே... அவர்கள்தான் நாம் சம்பந்தம் பேசுகிற மாப்பிள்ளை விட்டுப் பெண்கள். அவர்களுக்கு உன்னை ரொம்பவும் பிடித்துப் போயிற்றாம்...!

பூரணி அம்மாள் சொன்னதைக் கேட்டு செய்வதறியாமல் திணறத்தான் செய்தாள் வாணி.

•இன்னொரு நாள் அவளை பொருட்கள் வாங்குவதற்காக சாப்பிங் காம்ப்ளெக்ஸ் அழைததுச் சென்று விட்டு... அங்கு உள்ள அலுவலகம் ஒன்றுக்கு கூட்டிச் சென்றாள்.

அங்கு வாட்டசாட்டமாய் ஒரு இளைஞன் தென்பட அவர்களைப் பார்த்ததும் பெரிதாய் கும்பிடு போட்டான்... அவன்

பதிலுக்கு நமஸ்கரித்துக் கொள்ள வாணி... அவர்தான் உனக்கு பார்த்திருக்கும் சிப்பிங் கம்பெனி மாப்பிள்ளை...! என அவள் காதுகளில் சொல்லி அவளை மேலும் அதிர வைத்தாள் பூரணி அம்மாள்.

வாணி முகம் சிவந்து குனிய... மாப்பிள்ளையை நன்றாக பார்த்துக் கொள் வாணி.... எனக் கூறி அவளை திணறச் செய்தாள் பூரணி அம்மாள்.

வாணிக்கே என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தலைக்கு மேல் வெள்ளம் போன கதையாய்த்தான். அவள் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மாறிக் கொண்டிருந்தது.

பேசாமல் பூரணி அம்மாளிடம், தயவு செய்து கல்யாணப் பேச்சு பேசாதீர்கள் எனக்கு அதிடில் விருப்பமில்லை என பிடிவாதமாய்க் கூறி நிறுத்தி விடலாமா என்று கூற நினைத்தாள்.

அப்படிச் சொன்னால் அவர்களால் என்ன செய்துவிட முடியும்... என்ன நடவடிக்கை எடுத்து விடமுடியும் என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

ஒரு நாள் பேச்சு வாக்கில் பூரணி அம்மாளிடம் அதையும் சொல்லிப் பார்த்தாள். ஆனால் அ தற்கு முகம் மாறி இறுக்கமாய் பூரணி அம்மாள் சொன்ன பதில் அவளை அப்படியே அதிர்ச்சியடையச் செய்து விட்டது.

வாணி... திருமணத்திற்கு சம்மதிக்காமல் மறுத்து விட்டால்... பூரணி அம்மாளும் மனம் மாறி விடுவாளாம்! வாணி மூலம் ஆரம்பித்து நிர்வகித்து வரும் அன்பு இல்லத்திற்கான பராமரிப்பு செலவுகளை உடனே நிறுத்தி விடுவாளாம். அப்படியே அதை காலப் போக்கில் மூடியும் விடுவாளாம் அவளுக்கு அந்த அனாதையான ஆதரவற்ற சிறுவர் சிறுமிகளின் வாழ்க்கை முக்கியமில்லையாம். தனது மகனின் எதிர்காலம் தான் முக்கியமாம்!

14

பூரணி அம்மாள் இம்முறை சொன்னதைக் கேட்டு ஒரேயடியாய் அதிர்ந்துதான் போனாள் வாணி.

பூரணி அம்மாள் முதலில் லேசாய் சாதாரணமாய் சொல்வது போல் சொன்னவள், வாணி திருமணம் பற்றி எதுவும் சொல்லாமல் இருப்பது கண்டு வெகுண்டு, பிரம்ம அஸ்திரம் எடுப்பது போல் அந்த ஆயுதத்தை எடுத்து விட்டாள்.

வாணி கல்யாணம் செய்து கொள்ள சம்மதிக்காவிடில் உடனடியாக அன்பு இல்ல பணிகள் பராமரிப்பு செலவுகள் எல்லாவற்றையும் நிறுத்திவிடப் போவதாய் சொல்லிவிட்டாள்.

அதிர்ந்து, என்னம்மா... சொல்கிறீர்கள்? நம் அன்பு இல்லத்தில் இருநூறு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களது எதிர்காலம் என்னவாது? என துடித்து வாணி கேட்டபோது பூரணி அம்மாளின் முகம் இறுகியது.

எனக்கு என் பிள்ளை சத்யேந்திரனின் எதிர்காலம் தான் முக்கியம். மற்ற விசயங்களைப் பற்றி எதுவும் கவலையில்லை... என்றாள் விட்டேற்றியாக.

முதலில் இதை விளையாட்டாய் ஏதோ கோபத்தில் தன்னிடம் சொல்வதாய்த் தான் வாணி நினைத்தாள்.

ஆனால் அடுத்து வந்த நாட்களில் தன்னிடம் கொஞ்சமும் முகம் கொடுத்து பேசாது அதே இறுக்கத்தோடு செல்லவும் அவளுக்கு விசயத்தின் தீவிரம் புரிந்தது.

அதே போல் அன்பு இல்லத்திற்கு தேவையான மளிகைச் சாமான்கள் வாங்குவதற்கான செக் புக்கில் கையெழுத்திடாமலும் பூரணி அம்மாள் தாமதப்படுத்த வாணி தாங்க முடியாதவளாய் அவளிடம் போய் நின்று விட்டாள்.

அம்மா, இப்போது.. நான் உங்களுக்கு என்ன தான் செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள்? என்றாள்.

பூரணி அம்மாளும் தாமதிக்கவில்லை. நேரிடையாக விசயத்திற்கு வந்தாள்.

இதோ.. பார்... வாணி, நான் ஒன்றும் மோசமான வழியை காட்டவில்லை. நல்ல வழியை நல்ல மாப்பிள்ளையை தேர்ந்தெடுத்துதான் உன்னைக்கட்டிக் கொள்ளச் சொல்கிறேன். நீ தான சொல்கிறபடி கட்டிக் கொண்டால் உனக்கு சிறந்த எதிர்காலம் அமையும், நீயும் எனது முழு ஆதரவோடு அன்பு இல்லப் பணிகளை உன் வாழ்க்கை முழுவதும் கவனிக்கலாம். என்ன சொல்கிறாய்?

என்றாள்.

வாணி அமைதியாய், நான் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்கிறேன். நீங்கள் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்... என்றாள்.

அதன்பின் வாணி எதுபற்றியும் யோசிக்கவில்லை. எது நடந்தாலும் எப்படி போனாலும் சரி என்ற மனநிலைக்கு வந்துவிட்டாள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை அன்பு இல்லப் பணிகளும், குழந்தைகளும் தான் முக்கியம். யாருமில்லாமல் ஆதவற்ற அந்த அனாதைப் பிஞ்சுகளின் நல்வாழ்விற்காக எவ்வித தியாகத்தையும் அவள் செய்யலாம்... என தீர்மான முடிவும் எடுத்தாள்.

அவள் இப்படிச் சொல்லி சம்மதித்த விசயம் எப்படியோ சத்யேந்திரனின் காதுகளையும் எட்டியது. அன்று மாலையே அவள் பணி முடிந்து கிளம்பும் சமயமாய் எதிரில் வந்து விட்டான் அவன்.

என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்... உன் மனதில்? என கோபமாய் கேட்டவன் எவ்வித சலனமுமில்லாமல்தான் பார்த்தாள் வாணி.

அவள் எதுவும் பேசாமலிருக்க அவளை அப்படியே உலுக்கினான்.

பதில் சொல் உன்னைத்தான் கேட்கிறேன்... என்றான் கோபமாய்.

வாணி துடித்த உதடுகளை இறுக்கமாய் அடக்கிக் கொண்டாள்.

இவனிடம் விளக்கம் சொல்லி தர்க்கம் செய்வதை விட பேசாமலிருப்பதே மேல்... என எண்ணினாள்.

அனால் அவன் விடாது அவளை நச்சரிக்கவும் வேறு வழியில்லாது அந்த பதிலையும் சொன்னாள்.

நீங்கள் இது விசயமாக உங்கள் தாயாரைப் பார்த்து கேட்பது நல்லது. அவர்கள்தான் எனக்கு இந்த மாப்பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்து கல்யாணம் ஏற்பாடுகளை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். நீங்கள் உங்கள் சந்தேகங்களை அவர்களிடமே கேட்டுத் தெளிவு பெறுங்கள்....

கண்களில் கோர்த்த நீர்த்துளிகளை அவசரமாய் மறைத்தவாறு அவள் சொன்னபோது கோபம் குறையாமலே அவன் அவளை முறைத்தான். பின் அதே வேகத்திலே விருட்டென கதவைச் சாத்தியபடி வெளியேறினான்.

வாணி அவன் செல்வதையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு ரொம்ப நேரம் அசையாமல் அப்படியே இருந்தாள்.

அன்றைய இரவும் தூக்கம் வராமல் நினைவுகள் அவளை விரட்டியது. சத்யேந்திரன் வந்தது... அவள் முடிவைக் கண்டு ஆவேசப்பட்டது. எல்லாம் அவளை பெரிதும் வாட்டியது. தனக்காக இவ்வளவு தூரம் அவன் கோபம் கொண்டது அவளை யோசிக்கவும் வைத்தது.

அப்படியானால்... உண்மையில் சத்யேந்திரன் காதலிப்பது அவளைத்தானா?

அதனால்தான் இதை அறிந்து பூரணி அம்மாளும் இந்த மிரட்டு மிரட்டி அவளை கல்யாணத்திறகு சம்மதிக்க வைத்திருக்கிறார்களா?

ஆனால் அப்படி எழுந்த நினைப்புகள் உடனே உதறித்தள்ளினாள்.

இனி இது பற்றி இப்படி சிந்திப்பது கூடாது. அதில் எவ்வித பிரயோஜனமும் இல்லை.

பூரணி அம்மாளிடம் ஒப்புக் கொண்டபடி கழுத்தை அவர்கள் பார்த்து ஏற்பாடு செய்திருக்கிற மாப்பிள்ளைக்கு நீட்ட

வேண்டியதுதான்.

வேறு எது பற்றியும் சிந்திப்பதோ, நடந்தவைகளுக்காக கவலைப்படுவதோ... இனி அர்த்தமில்லாதது தான்!

திடமான முடிவுக்கு வந்த வாணி மனதை கல்லாக்கிக் கொண்டாள். அதன்பின் வந்த நாட்களில் ஒரு இயந்திரம் போல்தான் நடமாடினாள். செயற்கையாய் பேசினாள். சிரித்தாள். அவளுக்கென்று சொந்தமாய் மூளை என்ற ஒன்று இல்லாதது போலவே ஆகிவிட்டாள். தன்னையும் ஆக்கிக் கொண்டாள்.

பூரணி அம்மாளும் சும்மா இருக்கவில்லை. தன் பங்கிற்கு வேலைகளை கவனிக்க ஆரம்பித்து கல்யாண ஏற்பாடுகளில் தீவிரமானாள்.

நல்ல முகூர்த்த தேதி குறிக்கப்பட்டு வாணியின் வேண்டுகோள் படி எளிமையான கல்யாண அழைப்பிதழும் அடிக்கப்பட்டது. நகரின் முக்கிய திருமண மண்டபம் ஒன்று புக் செய்யப்பட்டு கல்யாண வேலைகள் மும்முரமாய் நடக்க ஆரம்பித்தது.

எல்லா ஏற்பாடுகளையும் பூரணி அம்மாளே முன் நின்று கவனித்தாள். சூபர்வைஸ் செய்தாள். வாணி தன் பங்கிற்கு ஏதோ நடைப்பிணம் போல்தான் நடமாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

நல்லவேளையாய் அதன்பின் சத்யேந்திரன் அவளைப் பார்க்க வரவும் இல்லை. அடித்து வந்த அழைப்பிதழ்களைக் கூட அவளே சென்று கொடுத்து அழைக்க விருப்பமில்லாமல் அத்தை கோதைநாயகி மூலமாகவே கொடுக்கச் செய்தாள்.

நாட்கள் வேகமாய் நகர்ந்து முகூர்த்த நாளும் நெருங்கி விட்டது.

இதோ... இன்று அவளுக்கு மணநாள்.

அதிகாலையிலே குளித்து முடிந்து... அலங்கரிக்கப்பட்டு மணமகள் கோலத்தில் அவள்.

மெற்கையான புன்னகையை ஓட விட்டு சிரிக்க முயன்றாள். தனக்கு எவ்வித வருத்தமுமில்லாதது போல் பாவனையை வைத்துக் கொண்டாள்.

பூரணி அம்மாள் கூடவே நின்று மணப்பெண் தாயார் போல் அவளைக் கவனித்து நடமாடியது அந்த நிலையிலும் அவளை நெகிழச் செய்தது.

இதோ... மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு மணமேடையில் அவள்!

குங்குமமாய் சிவந்த அழகோடு தலையை குனியவும் வைத்துக் கொண்டாள்.

யார்... யாரோ... பேசுவது... சிரிப்பது... நலம்... விசாரிப்பது... என விதவிதமான ஒலிகள், கல்யாண மேளச்சப்தங்கள் அவள்காதுகளில் விழுந்தது.

எதற்கும் சலனப்படாதவள் போல்தான் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சத்யேந்திரனும் இங்கு வந்திருப்பான். தன்னை இந்தக் கோலத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் என்ற நினைப்பெல்லாம அவளையறியாமல் உள்ளே ஓடியபோது... சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொ;டா;ள. அவளை மேலும் சிந்திக்க விடாதபடி... முகூர்த்த வேளைநெருங்கியது. பக்கத்தில் மாப்பிள்ளையாய் மணமகன் உட்கார... மந்திரங்கள் முழுங்கியது. அப்போதும் அவள்... குனிய வைத்த தன் தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை

கெட்டிமேளம் கொட்டப்பட்டு மணமகன் தாலியை கட்டி மூன்று முடிச்சும் போட்டபோதுகூட அவள் தன் குனிந்த கோலத்தை மாற்றவில்லை. மணமகன் முகத்தை நிமிர்ந்து ஒருதரம் கூட பார்க்கவும் இல்லை!

தற்செயலாய் திருமணத்தின் அடுத்த சடங்கிற்காக அவள் நிமிர நேர்ந்த போது.. மாப்பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்தபோது அவளுக்கு அப்படியே தூக்கி வாரிப்போட்டது.

அங்கு மணமகனாய் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் சத்யேந்திரன்!

15

வாணியால் நம்ப முடியவில்லை!

பக்கத்தில் மணக் கோலத்தில் மாப்பிள்ளையாய் சத்யேந்திரன்!

அப்படியானால்... அவன்தான் அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்து.. மந்திரங்கள்... முழங்க... தொட்டுத்தாலி கட்டியிருக்கிறானா..? அதைக் கூட உணராமலா அவள் இருந்திருக்கிறாள்?

கடவுளே... இது நிஜம்தானா?

நம்பமுடியாத அந்த இன்பமான இனிமை அதிர்ச்சியில் திகைத்து உறைந்தவளுக்கு ஒருகணம் பேச்சே வரவில்லை.

நீங்கள்... நீங்கள்... நீங்கள்... எப்படி? திக்கித் திணறி கேட்டவளின் கைகளை அழுத்திச் சிரித்தவன், அப்பப்பா... தலையை என்னமாய் குனிய வைத்திருந்தாய்? நானும் எங்கே நிமிர்ந்து ஒரு முறையாவது பார்க்க மாட்டாயா... என்று பார்த்தால்... லாடம் அடித்து தட்டி வைத்திருந்தது போல் அல்லவா இருந்தாய்...?

அவன் கேலி செய்தும் அவளுக்கு சிரிப்பு வரவில்லை. நடப்பது எதுவும் புரியவில்லை.

என்னாயிற்று...? இங்கு... என்னதான் நடக்கிறது...? கொஞ்சம் விளக்குங்கள்... என்றாள் கெஞ்சும் பரபரப்போடு.

சத்யேந்திரன் அவளைப் பார்த்து மேலும் சிரித்தவன், ஒன்றும்

பயப்படத் தேவையில்லை. நமது கல்யாணம் தான் முடிந்து விட்டதே... இன்னும் ஏன் பயப்படுகிறாய்? என்றான்.

உங்கள் அம்மா... அவர்கள் அவர்கள் ஒன்றும சொல்லவில்லையா...? பதட்டமானவளின் கைகளை அழுத்தி ஆசுவாசப்படுத்தினான்.

அவர்களின் ஆசியோடுதான் நடந்திருக்கிறது. இதோ...: அவர்களே... உன்னைத் தேடி வருகிறார்கள்... பார்... என சத்யேந்திரன் கை காட்ட அவன் காட்டிய திசையில் வேகவேகமாய் பதைக்கும் பாசமான முகத்துடன் பூரணி அம்மா;ள.

ஓடி வந்தவள் அப்படியே வாணியின் கைகளை நெஞ்சோடு பிடித்துக் கொண்டு அரற்ற ஆரம்பித்து விட்டாள்.

என்னை மன்னித்து விடு வாணி. உண்மையான உங்களது காதலைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பெரிய தவறு பண்ண இருந்தேன். நலல வேளையாய் கடைசி நேரத்தில்தான் எனக்குப் புத்தி வந்தது. உன்னையும் எவ்வளவோ துன்புறுத்தி கஷ்டப்படுத்திவிட்டேன். எல்லாவற்றுக்குமாக இந்த வயதான தாயை பெரிய மனது கொண்டு மன்னித்து விடு. மன்னிப்பாயா வாணி? என பூரணி அம்மாள் கண்கலங்கிய போது அப்படியே அவர்களை இறுக கட்டிக்கொண்டாள்.

எங்களை... ஆசீர்வதியுங்கள்.. அம்மா... என இருவரும் சாஸ்டாங்கமாய் விழுந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கினர்.

வாணிக்கு ஆனந்தம்தான்! மனதில் தாங்க முடியாத குதூகலம்தான! ஆனாலும் அவளால் சில விசயங்களை நம்ம முடியவில்லை. எப்படித்தான் இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது? என அதிசயிக்கத்தான் செய்தாள்.

அதே வியப்புடன் அடிக்கடி சத்யேந்திரனைப் பார்த்தபோது

அவள் நினைப்பை நன்கு புரிந்து கொண்டவனாய்... எல்லாம் முடியட்டும். உனக்கு விளக்கமாய் சொல்கிறேன்... போதுமா? என்றான் கிசுகிசுப்புக் குரலில்.

ஒருவழியாய் கல்யாணச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் முடிந்து மாலை தனியறையில் சத்யேந்திரனுடன் இருந்தபோது பிலுபிலுவென அவனைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

ஐயோ! நடப்பதையெல்லாம் நம்ப முடியவில்லை... எல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள்.... என பரபரத்தவளை அப்படியே நெஞ்சோடு இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உதடுகளை அவள் கன்னங்களில் ஒற்றினான்.

முதலில் நடப்பது நிஜம் என புரிய வைக்க இது... என்றபடி முத்தமிட்டு விடுவித்தவன், இப்போது கேள்... உனக்குப் பதில் சொல்கிறேன்... என்றான்.

வாணி ஒவ்வொன்றாய் ஆரம்பித்தாள். முதலில் அந்த மாப்பிள்ளை... எனக்காக உங்கள் தாயார் பார்த்த ஏற்பாடு செய்திருந்த மாப்பிள்ளை மோகன் அவர் என்ன ஆனார்? அதைச் சொல்லுங்கள்...

விழிகள் விரயக் கேட்டவளின் சிறு இடையை வேகமாய் வளைத்துக் கொண்டவன், ஓ... அதுவா...? அந்த மாப்பிள்ளை மோகன் வேறு யாருமல்ல என்னுடைய பால்ய நண்பன்தான் எனக்காக... மாப்பிள்ளை வேசம் போட்டிருந்தான். இது என் தாயாருக்குத் தெரியாது. அதனாலே எனக்குத் தெரியாமல் ஏற்பாடு பண்ணுவதாக நினைத்து அவனுக்கு உன்னை மணமுடிக்க ஏற்பாடும் செய்தார்கள். நான் நண்பன் மோகனிடம் தொடர்ந்து அப்படியே மாப்பிள்ளையாய் நடிக்குமாறு கூறிவிட்டு... எனது தாயாரின் மனதை மாற்ற முயற்சித்தேன். நான் உண்மையில் உன்னைத் தீவிரமாய விரும்புவதை அவர்களுக்கு புரிய வைத்தேன்... என்றான்.

என்ன... என்னைத் தீவிரமாய்... விரும்பினீர்களா...? என அவள் இழுத்துக் கேட்க... அவள் மூக்கைக் கிள்ளினான் அவன்.

அதில் சந்தேகம் வேறு இருக்கிறதா உனக்கு? என்றான்.

என் சந்தேகம் அதுவல்ல. உங்கள் தாயார் எப்படி மனம் மாறினாரகள்? சம்மதித்தார்கள்?

அவள் கேட்டதும் அவனது அசாத்திய தோள்களை குலுக்கி அலுத்தவன், அதுதான் ரொம்பவும் சிரமமான விசயமாய்ப் பட்டது. ஆனால் அதிலும் விடாமல் பிடிவாதமாய் இருந்து அம்மாவின் மனதை மாற்றி விட்டேன்...!

அதுதான் எப்படி...? என்றாள் அவள் ஆவலாய்.

கேட்டவளை தனது மடியில் அமர்த்தி இறுக்கிப் பிடித்தவன், முதலில் இப்படி வாகாக உட்கார்ந்து கொள். சொல்கிறேன்... என்றவன். கண்மணி, என் தாயாருக்கு மஞ்சசரியை நான் கட்டினால் சொந்தங்கள் கூடி வரும் என்கிற விசயம்தான் பெரிதாய் பட்டு உறுத்திக் கொண்டிருந்தது அதை மாற்ற மஞ்சரியின் குடும்பத்தாரின் பேராசையை அவர்களுக்கு புரிய வைக்க ஒரு திட்டமும் போட்டேன். அதன்படி மஞ்சரி குடும்பத்தாருக்கு ஒரு நண்பன் மூலம் நான் தொழில் பணத்தை எல்லாம் இழந்து ஓட்டாண்டியாகி விட்டதைப் போல் செய்தியைப் பரப்பி நம்பச் செய்தென். பணத்தாசை பிடித்த அவர்களும் அதை நம்பி மஞ்சரியை எனக்கு பெண் கொடுக் மறுத்து தங்களது சுயரூபத்தை என் தாயாருக்கு காட்டிவிட்டார்கள். அதைக் கேட்டு இடிந்து போயிருந்த என் தாயாரிடம் உண்மையை விளக்கி எனது காதலை தைரியமாய் கூறினேன்....

அட... அப்போதுதான் தைரியம் வந்ததாக்கும்? என அவள் கேலி செய்ய, அவனும் விடாமல்... என்னை சொல்கிறாயே.. உன் தைரியம் எங்கே போயிற்று? என்றான்.

அள் வியப்பாய் புருவம் உயர்த்தியவள், "என் தைரியமா... என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்றாள்.,பு

"ரியவில்லையா உனக்கு?"

"புரியவில்லை..."

அவள் கைகளையும் சேர்த்து விரிக்க... அப்படியே அந்த கைகளை சிறையிட்டவன் அவள் காதுப் பக்கம் குனிந்து அந்த வார்த்தைகளை உச்சரித்தான்.

"என்... அழகான... இனிய... முட்டாளே...."

சிரித்தபடி அவன் சொல்ல... அவள் படபடவென காதுமடல்கள் அதிர பலமாய் தலையாட்டினாள்.

"புரிகிறது... புரிகிறது..." என்றாள்.

"என்ன புரிகிறது...?"

"அந்த அழகான முட்டாள் நான்தானே?"

"ஹப்பா...! இப்பாவது தெரிந்து கொண்டாயே..! இதை உனக்கு புரிய வைக்க எவ்வளவு பாட படவேண்டியிருந்தது...."

அவன் பெருமூச்சு விட்டு போலியாய் அலுக்க செல்லமாய் அவன் தலைக்கேசத்தை கலைத்து ரகளை செய்தாள் அவள்.

"நீங்கள், அழகான... என்றதோடு மட்டும் சொல்லி நிறுத்தியிருந்தால்... கண்டு பிடித்திருப்பேன். கூடவே உங்கள் பெயரை அதோடு சேர்த்துக் கொண்டது... என்னை குழப்பிவிட்டது..." என்றாள் பொங்கும் சிரிப்பை அடக்கியவாறு.

அவள் சொல்வதின் அர்த்தம் உணர்ந்து.

"என்ன... நான் முட்டாளா?" என போலியாய் சினம் காட்டியவன். உன் மேல் நான் கொண்டிருந்த காதல் பற்றிச் சொல்லட்டுமா? என்றான்.

அவள் அதில் நாணி குங்குமமாய் சிவந்த முகத்தை நிமிர்த்தி, சொல்லுங்கள்... என்றாள் வெட்கததோடு.

அந்த அவளது வெட்கப் புன்னகையை அழகு பார்த்து ரஸித்தவன், அது பெரிய கதைதான் வாணி. உன்னை முதல் முறையாய் கண்டதுமே... இதயம் என்னையறியாமல் பரபரத்து விட்டது. நான் தேடும் பெண் நீ தான்...! என முடிவே செய்து விட்டேன். அதற்கு வாக்காய் நீயும் என்னுடைய செகரட்டரியாய் வந்து விட உடனே எனது காதலுக்கு ஜிவ்வென இறக்கையும் முளைத்து விட்டது... ஆனால்....

"ஐயோ... நிறுத்டதாமல் சொல்லுங்கள்..." என்றாள் இமைகளை அடித்து படபடப்பு காட்டி.

அந்த மைவிழிகளின் அழகை ஒருநிமிடம் கிறக்கமாய் பார்த்தவன், வாணி, என் காதலை உடனடியாய் அம்மாவிடம் தான் சொல்ல முடிவெடுத்டதேன். ஆனால் அம்மாவோ மஞ்சரி பற்றிய கனவிலே பிடிவாதமாய் இருந்தார்கள். அதனாலே அவர்கள் மனதை மாற்ற ஒவ்வொரு வழியாய் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். முதலில் நான் உன்னை விரும்புவதை அவர்களுக்கு சூசகமாய் உணர்த்த உன்னை விட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றேன்.... அவர்கள் முன்னால் உன் கரங்களோடு கோர்த்து நடமாடி காதலை அவர்களுக்கு புரிய வைத்தேன்....

நல்ல சிம்பாலிக் டச்தான்...! அவள் ரஸித்தபடி முத்துப்பற்கள் தெரிய இனிமையாய் சிரித்தாள். "அவனோ அவளை அப்படியே தோளல் சாய்த்து அவள் நீள கூந்தலை வருடியபடி, உனக்கு என் காதலை புரிய வைக்கவும் ஒரு சிம்பாலிக் டச் செய்தேனே... என்ன ஞாபகமிருக்கிறதா? புரிகிறதா?" என்றான்.

"எனக்கா... எப்படி...?" என்றாள் அவள் கண்கள் விரியும் ஆச்சரியத்துடன்.

அட.... இதெல்லாம் மறக்கக் கூடியதா...? மறந்து போயிற்றாயே...? என மறுபடியும் ஒரு செல்ல அதட்டு அதட்டி,

மூச்சு முட்டுமளவுக்கு இறுக்கமாய் ஒரு அணைப்பு செய்துவிட்டு விடுவித்தான். இப்போது புரிந்திருக்குமே? என்றான்.

அவள் புரிந்து மறுபடியும் நாணிச் சிவந்தாள்.

தொடர்ந்து வாணி நான் அன்று நடத்திய அந்த நெஞ்சார அணைப்பு, நான் உன் மீது கொண்டிருக்கும் காதலை உனக்குப் புரிய வைக்கத்தான். அப்படியும் நீ புரியாமல் விழித்ததால்தான், அழகான இனிய முட்டாள் என உன்னை விளித்து உனக்கு புரய வைக்க முயற்சி எடுத்தேன்...! என்றவன், ஆமாம்... இதெல்லாம் எப்போது உனக்குப் புரிந்ததா? இல்லை கடைசிவரை அதை நீ உணரவே இல்லையா? என்றான் ஆதங்கமாய்.

இம்முறை அவள் வெட்கத்தை விட்டு நிமிர்ந்து தலையை பலமாய் குலுக்கினாள்.

"அதெல்லாம் புரியாமலா? நன்றாகப் புரிந்து எனக்கும் பரவசம்தான்! மனதிடில் பட்டாம் பூச்சிதான் ஆனால் அந்த பரபரப்புக்கு முன்னாலே நான்..." என்றபடி அவள் தயக்கமாய் நிறுத்தினாள்.

என்ன... இன்னும் என்னிடம் தயக்கமா? என்றபடி அவளது கன்னத்தில் தனது உதடுகளை பதித்தவன், இனி... தயக்கமில்லாமல் சொல்... என்றான்.

அவளது கம்பீரமான ஆளுமையை வியந்து ரஸித்தவள் அப்படியே தனது கரங்களால் மாலை போல் அவன் கழுத்தில் கை கோர்த்தாள். சொல்கிறேன்... அதற்கு முன்பே... நானும் உங்களை விரும்பி... நேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டேன்... எப்போது தெரியுமா?

எப்போது....?

நீங்கள் பாலுவிற்கு இரக்கம் காட்டியது... ஆதரவற்றோருக்காக... பெரிய அன்பு ஆசிரமம் ஒன்றை தொடங்கி நடத்தி வந்தது. எல்லாமே என்னைக் கவர்ந்து...நான் தேடி வந்த கனவு ராஜகுமாரன் நீங்கள்தான் என என்னையறியமால் உள்ளுக்குள் முடிவும் செய்தேன்... ஆனால்....

என்ன... நான் ராஜகுமாரனா...?

அவன் வியந்து கேட்க, "பின் அதில் சந்தேகமா? இந்த ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவாய் சிங்கம் போல் பிடரியை உலுக்கியபடி இரக்கும் உங்கள் கம்பீர தோற்றம்.. புரவி ஒன்றுதான் இல்லை... மற்றபடி... நீங்கள் ராஜகுமாரர் தான்...! என அவன் வியப்பை அடக்கியவள் தொடர்ந்து... ஆனால் உங்களின் தாயாரின் விருப்பம் தெரிந்தவுடன் என் காதலை அப்படியே மறைக்க முடிவு செய்தேன்.. உங்களுக்காக... காத்திருக்க ஆரம்பித்தேன்... ஆனால்..."

அவள் மறுபடியும் இழுக்க அவன் செல்லமாய் அவளை வாரியெடுத்து தன் மார்பில் அழுத்தியவன், "போதும் கண்மணி, இனியும் இழுக்க வேண்டாம்... மீதியை நான் சொல்லட்டுமா?" என்றான்.

மைவிழிக் கண்களின் படப்பு குறையாமல் அவனை பார்த்தாள். "ம்....ம்... சொல்லுங்கள்... பார்ப்போம்..." என்றாள்.

"வேறென்ன...? என் தாயார் சொன் ஒவ்வொரு விசயமும் உன் காதலை முழுங்கடித்திருக்கும். நீயும் அதற்காக பயந்து உன் காதலை ஒரு பெரிய கல்லைக் கட்டி கிணற்றில் தூக்கிப் போட்டு விட்டாய். என்ன... நான் சொல்வது சரியா?"

அவன் மிகச் சரியாக சொல்லிவிட்ட சந்தோசத்தில் தன்னை மீறி மலர்ந்தவள் அப்படியே அவனது கன்னங்களில் தனது ரோஜா இதழ்களை ஏற்றினாள்... வெட்கத்தோடு....

காதலைச் சொன்னதும் இவ்வளவு தைரியம் வந்து விட்டதா உனக்கு? என குறும்பாய்ச் சொல்லியபடி அவளை விடாது தன்னோடு இறுக்கியவன் மெல்லா அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

அந்தக் கிறக்கத்தில் தன் விழிகளை மேலும் மலர்த்தி ஆசையோடு அவனை இறுக்கிக் கொண்டாள் அவனது அன்பு மனைவி வாணி.

(முற்றும்)

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.